

# POOR GAZEEN 51



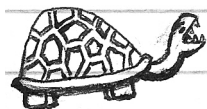
## Úvodník

Milí čtenáři,  
zrovna když píšu tento úvodník, míhají se ve tmě za okénkem letadla, ve kterém sedím, zvláštní oranžové obrazce. Jsou jako rozesteté body sdružené do prasklin, kterými prosvitá láva. Tektonické pláty pomalu plují a v nepostřehnutelných nárazech občas magma vzplane a chvíli sálá na povrchu. Za tyto obrazce jsou zodpovědní ohniví elementálnější uličníci, kteří se pomalu skláněli a s nozdrami rozšířenými juchavým vzrušením systematicky vyškrabávali do tenkých plátů něco jako cestičky a různé sprosté piktogramy. Co vyškrabali, to snědli, jako malé děti vyzobávající holuby z nosu.

Zpět, byla to skvělá zkušenost připravovat pro vás, čtenáře, dvě vydání tohoto našeho školního rodinného stříbra. Porodní bolesti tohoto čísla byly obzvlášť velké a to zvlášť z mé strany. Doufám, že příští šéfredaktor nabitý energií zdravě maniodepresivního cholerika to bude tlačit trochu rychleji. Snad bude v sobě mít ten ohnivý, prométheovský princip, to prosvitající magma, které mi připomínají svítící města viděná z letadla. Nebo to snad bude zakořeněný Golem – tvrdě pracující opora, vlhké dítě klidně všeobjímající, nebo třeba vzletný orel, z výše přesně vyhodnocující i to nejmenší? Možná i něco od každého.

Z výše na věci z okénka teď hledím já a vždycky jsem hleděl – tak to bylo zábavné. Správný postmodernista by se ale nezeptal, jak moc to bavilo mě, ale kolik lidí to bavilo. To já ale nevím, snad to bavilo i vás. Děkuji za účast, letím zas někam dál.

Vojtěch Witzany



## OBSAH

Úvodník 2

Obsah 2

Stalo se 3

Co ty na to? 3-4

Student se ptá, vedení odpovídá 4-5

S Rolečkem na včeličkách a sachru 5

Restaurace V Ráji 6-7

Pořád se zlepšovat 7-8

Rhodos 8-10

Koláž z Hamburku, Minnesoty, Annabergu a Edinburghu 10-12

Kukuřičné postřehy i lowy 12-13

Jak se Honza vydal do Big sky country 13-14

Cesta tam a zase zpátky 15

Co jsem v Kanadě opravdu nečekal 16

Oranžová "letní" brigáda 17-18

FMP - Ahoj sousede! 19

Pozvání na čaj 20

Nový čajovna 20

Gymnázium Amazon 21-22

Nahovětec 23

Tábor 24

Kladenský epos 25

Encyklopedie Porgovského facebooku 26-27

Tak co papež? 27

Želva na zastávce 28

Internet café Palmovka 28

Mor ho? 29

Pondělí 30

HIMYM 30

Romanova elitní akademie 31

ÚKOČJ - zní to věru zvláště 31

Pindy rozrušeného mladého matematického radikála 32

Industriální památky 33-34

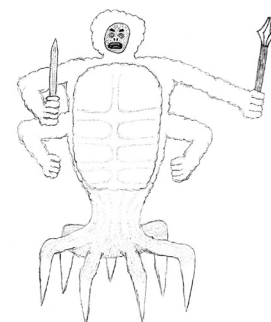
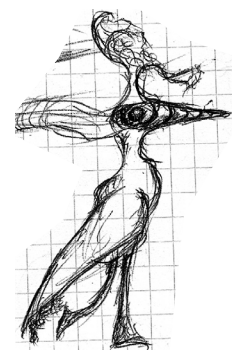
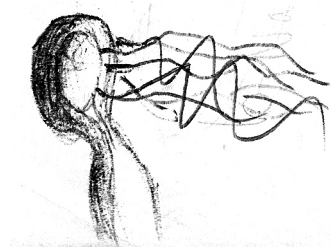
Absurdní básně Oskara Maxy 35

On a Ona (tandemová povídka) 36

Perly sviním 36-37

Français page 37

Deutsche seite 38-39



**PORGazeen 51:** časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

**Redakce:** Jan Kaczor, Radek Hlaváček, Nora Behová, Jakub Kurnas, František Křapka, Vojtěch Witzany, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Bětko Kovandová, Theodora Voráčková. **Šéfredaktor:** Vojta Witzany **Sazba, grafická úprava:** Bětulinová Kovandová, František Křapka **Ochranný dohled:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** Vojta Witzany, Franta Křapka, Honza Kaczor, Nora Behová, Klára Hutková, Radek Hlaváček, Oskar Maxa, Tomáš Staněk **Modelky:** Štěpánka Pabiánová, Vendula Hlásková **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Ý-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na ý-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 30 Kč PORGazeen 51 vyšel v prosinci 2009 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si zajisté nepřečtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšová mazlíčci a snad i tety z osmadvacátého kolena, vychází díky velkorysému finančnímu podpoře **Eduarda Huliciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 50) poklonu a uctivě děkujeme.

## Stalo se...

Bylo 1. září a byl piknik. Už nám to zase začíná, některým chudákům naposledy. Všichni straší se státními maturitami. Hlavně Profota. Pro obecné blaho byly státní maturity zrušeny. Teď všichni straší s maturitami školními. Ve škole se od začátku školního roku nic nedělo. Nikdo neví, co je Flešung, a je nám to jedno. Někdo zkoušel získat co nejdříve ředitelskou důtku. Marný pokus, rekord moderního PORGu se nehnul. Všichni chtěli s Přibíkem na projekt, nikdo neměl prut. Víte, že když napíšete ve wordu Přibík, automatické opravy to opraví na Přibít? Aha! Jeli jsme na ŠvP, letecky, do Řecka, draze. Zážitkový balíček předplacen. 180 trestných bodů za jeden týden se bude už těžko překonávat i těm nejlepším. Porušeno 14 bodů řádu. Zask nám po dvou letech přiletělo podmíněčné, volejte sláva a tři dny se radujte! Po příletu je mnoho známých firem až podezřele hodných. Nový latinář má nehorázné nároky a vyhazuje z hodin. Prej. A.L. si svléká dlouhou sukni přes hlavu. A.V. z toho padá do mdlob. T.S. raději než texty plodí potomky. A.L. s ním tuto zálibu nesdílí. T.V. odjela s divadlem do Hamburku hrát na škole, kde zrovna byla N.K. Jak je ten svět malý! T.S. strašně chtěl bejt ve Stalo se, ale serem na něj! Střílení pomerančové kůry a lepení dutinek na strop je opět in! Jak na to? Zeptejte se Valáška. Co my bychom bez něj dělali... Dorazili jsme na předávání Seifertových cen, ale neměli jsme z toho nic – z Pražské křižovatky nám ho ukradl Bém do své vily. Oktáva na WC neskutečně vede. Nedávné skóre: Oktáva vs. Zbytek světa 37:34. Co to mládí dělá? Zaberte trochu hoši! Kucí z Hanspaulky hrajou odhodlaně a tým FC Praha 07 je v tabulce šestý. FB hýbe PORGem, kdo tam není, neví nic. Odešlo léto, přišla zima, přeskočila podzim. Všechno se zkracuje. Vlasy, dny... Je hnusně. Ale bude líp!



## Co ty na to?

Vítej, studente, zpět z teplých krajů!

Jistě, trochu zpožděné připomenutí, že se již dávno neslutíme při třiceti stupních, nýbrž se těšíme lehce jinému počasí. Ten pokus o návrat ke škole v přírodě byl vykonán za účelem dalšího tématu rubriky „Co ty na to?“. Lépe řečeno, je nutno vrátit se ještě před onu akci, k poslednímu vydání, kde jsme se dotazovali, co míníte o nápadu zamířit na školu v přírodě letadlem, do hotelu, za cenu vyšší než obvyklé akce školního rázu. Nyní nás opět zajímaly vaše názory na zmíněné téma, ovšem názory ponávratové. Změnilo to váš pohled na věc? Máte k dispozici jak myšlenky těch, jež se s námi dělili posledně (abyste měli možnost srovnání), tak myšlenky dalších. Necht' vás při čtení vlahý vánek mořský aspoň v mysli ovane!

Tak tedy, co soudíte o škole v přírodě po jejím (ne)absolvování?:

V moři nebyly mušle.

**Zuzka Voráčková, sexta**

Na švp do Řecka jsem se upřímně těšila. Vyhledka tepla, moře, hotelu all inclusive byla to jediné, co mě v hnusných deštivých dnech těšilo. Když jsme dorazili na místo, tak jsem se ujišťovala, že mi nic, ale vůbec nic náladu nezkaží a že pobyt bude bez chyby. Koneckonců, za jedenáct tisíc, zaplacených půl roku dopředu, aby nebyl. Ovšem bohužel jsem asi náročný klient. Poněvadž po dni stráveném v písku, moři a na sluníčku bych se velice ráda osprchovala teplou vodou, ta ovšem netekla. Smývat šampon a sprcháč tím ledem, co tekla, se prostě dost dobře nedá. Jsem taky student obžera a pod pojmem all inclusive si představuji možnost neomezeně se

cpát, čím se mi zachce a kdy se mi zachce, tzn. ne jenom třikrát denně. Výběr nápojů byl také poněkud omezený. Co bylo ovšem báječné, bylo moře, výlety za památkami i projekty, takže jsem si švp nakonec velmi užila, ale za jedenáct tisíc bych očekávala alespoň tu teplou vodu.

**Tereza Výšinová, septima**

„Kam jedeš?“ ptali se mě kamarádi. „Ale, na školu v přírodě.“ „Jo? A kam?“ „Do Řecka...letadlem...“ „Ty jo, ty se máš! Já chci taky! To bude skvělý!“

Když jsem vstávala ve čtyři hodiny ráno, i po příjezdu na letiště jsem si myslela, že tohle byl dost riskantní nápad. Celá škola v jednom letadle. Co by se mohlo stát? Ne, zakazuju si na to myslet, létání prostě nemám ráda. Můj první dojem z Rhodu? Malé letiště a teplo.

Klasická drbárna: Řecko udělalo svoje a i přes vysokou absenci klasicky silného ročníku oktáva 2011 je na čem stavět – T.Č. dostal milostný dopis od neznámé ctitelky.; A.Ch. s T.P.; V.K. s L.K. (jedna z harému); E.H. oslavila narozeniny společně s D.B. a spolu už zůstali; B.K. a A.V. mají stejný cíl, tak se už M.N. aspoň za jednou otočí; M.K. to florbalově krotí s M.Š.; T.B. (zatím tajně) s F.F.; B.K. pořád s F.K. a klasicky N.V. spolu s D.H.; F.M. na discu pokukoval a stále pokukuje po V.H.; N.Č. s díky odmítla Š.K. a obstarala si F.K., který opustil A.Č. a později i T.V., která z nich to dá dohromady s Š.K.?. T.S. s Š.K. (s jiným než tím od N.Č.); A.L. s M.B.?!?; W.H. a M.Č., definitivní konec?! Š.P. to dala dohromady s R.H., který na Rhodu utekl s B.Š. a rozešel se s ex E.K. – To vše během jednoho týdne.; P.M. pořád balil B.B. na svůj kyblíček a lopatičku; B.H. něco s V.K., do toho se ovšem vložila B.M. a V.K. si přivlastnila. A při TOM je viděl Valášek a slyšel Uhlíř; N.K. přijela z Německa s kořistí, kdy nám ho předvede?; K.H. nejdříve s ex J.D. ovšem teď s instr. A.Ř., ex J.D. je v klidu.; A.Č. přijela na chvíli a už něco s T.B.; T.B. neví co/koho chce!; B.P. pořád s instr. V.V.; T.B. s J.K. odmítli povolné Němky a radši šli spolu na lahváče. 4%?! T.B. fakt asi neví; trojúhelník A.Š. s Š.K. a M.M. mizí do nenávratna.; K.R. je kamarádka, a tak během hodiny nejen s V.W., ale i s M.Č., takže remíza. Bude prodloužení? A penalty? To, a mnohem víc, již v příštím Pzeenu!

Pochodáky na pláž, striktně omezené all inclusive a krátká diskotéka. Myslím, že tyhle mínusy zaregistrovali úplně všichni. Ale na druhou stranu pořád ještě lituju paní majitelky, která si po našem odjezdu musela hodně (ale vážně hodně) odděchnout a letušek, kterým po celou cestu letadlem vydržely (možná křečovitě) úsměvy. Všechno má svoje mouchy. Ale abych jen nekritizovala, jsem ráda, že jsem jela. Dokážu si takhle představit i příští školu v přírodě, na písčité pláži, u teplého moře... Celou dobu bylo perfektní počasí, povětšinou dobrá nálada, všichni byli (ve svých mezích) poslušni a hodní. Profesoři i studenti se bavili (každý jinak) a to nejen na závěrečné prezentaci. Na prvním místě v žebříčku mých nejoblíbenějších filmů už není Láska nebeská, ale 3D:Bitva u Thermopyl. Let, časový posun, teplotní rozdíl, sem tam nějaké ty rozbité balkonové dveře, ponorkovou nemoc, to všechno jsme přežili (většina i ve zdraví) a vrátili se z krásného teplého Řecka, do naší krásné studené Prahy. Ve středu zase do školy. Po tom týdnu. To už bylo horší. „Tak co, povídej, jaký to bylo?“ ptali se po příjezdu kamarádi. „No...Bylo to skvělé.“

**Bára Beranová, kvarta**

Ničeho nelituju...

Vlastně bych už nemusel ani nic psát. Titulek mluví jasně. Ale pro ty, co neměli příležitost přijít do styku s mými názory. V poslední době poněkud misantropizuju. Smutné, vím, ale je to ostatně

moje věc. Na Rhodos jsem nejel kvůli zbytečným nákladům, za které by si mohli v Chorvatsku užívat dva PORGY. Prázdny takto vzniklé jsem nevyplnil nijak zvláštním způsobem, ale zároveň jsem se dokázal nenudit, což, myslím, byla pointa. Nicméně to, co se mi doneslo za zvěsti hned v úterý mě dost znechutilo, takže jsem si řekl, že skutečně není čeho litovat. Tolik zbytečností, tolik důtek – měli to ti jedinci zapotřebí? Teď nemyslím ty tresty, to je jejich problém, ale museli tím kazit výlet i ostatním, na které potažmo padal stín hněvu pedagogů. Víím, že to není módní, dokonce ani pokrokové, ale uznávám něco, čemu se říká respekt a kolegalita ve vztahu k profesorům. Také oni si přijeli na Rhodos odpočinout a soudím, že jim nepůsobilo obzvláštní potěšení každý den se babrat s provinilci. Poznámka, že to nemuseli dělat, že to mohli nechat plavat, není namístě, protože od čeho jsou pravidla? Už tak se dost mhouří oči, až se divím, že se vidí na cestu. Můžeme se s takovýmhle chováním ještě vůbec pokládat za elitní gymnázium? V minulosti nebyl ve slovu elitní zahrnut jen prospěch. Bylo to i něco víc – kázeň a obecně kultivované vystupování. Netvrdím, že jsem prototyp takového studenta. Zároveň si však nejsem jist, zda si všichni porgáni alespoň uvědomují, jak by měl vypadat ideální stav věci. Tleskat podmíněnému vyloučení jako výkonu, k němuž je zapotřebí opravdového umu, mi připadá přinejmenším nevkusné.

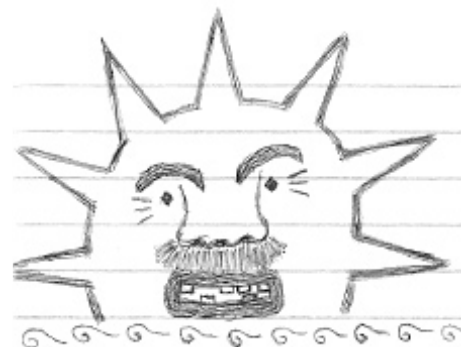
**Kryštof Hejný, septima**

Bylo tam hezky.

**Jitka Jiroušková, sexta**

Ohlédnu-li se za „školou v přírodě“ na Rhodu, hodnotím ji veskrze kladně. Myslím, že už toho bylo řečeno dost o vhodnosti či nevhodnosti tak drahé školní akce, tak daleko, k moři a ještě letadlem, a tak už není třeba se v tom dále nimrat. Náš betonový hotel stál uprostřed pustiny, místy podobné africké bushi. Projekty byly takové, jaké si člověk vybral, nebo jaké na něj zbyly, tedy občas dobré, občas špatné. Jídlo s minulou švp u moře nesrovnatelné :) (naštěstí)... A takto bych mohla pokračovat ještě dlouho a nejspíš bych se nedobrala k ničemu opravdu zvláštnímu. Jestli bych něco této akci vytkla? Že bylo moře moc daleko? Že večerní program většinou spočíval v hraní Aktivit nebo hraní Aktivit? Že ve skříní nebyly poličky? Ale vždyť to jsou jenom maličkosti! Na Rhodu se mi prostě líbilo. Velká černá tečka.

**Anička Hermannová, sexta**



## Student se ptá, vedení odpovídá

Vážení a milí, nevážení a nemilí, zkrátka vy, kdož v rukou třímáte nový výtisk nehynoucího časopisu PORGazeen, vězte, že na následujících řádcích budete svědky dalšího z tvrdých střetů studentské zvědavosti a ředitelské nedotknutelnosti. Za krev prolitou ve službách vedení vroucně děkujeme panu výkonnému řediteli Příbíkovi, který se již tradičně bránil v pravé thermopylské obraně proti monstrózní početní přesile. Avšak i vám, bojovníkům z řad studentů, vyzbrojenými ničím než holýma rukama, patří dík. Pro ty z vás, kdo se bitvy v tomto čísle nezúčastnili, přijde možnost pro získání věčné slávy již v dalším čísle, proto nezoufejte a nabruste si poctivě meče svých otázek! Za rubriku zodpovídá a příjemnou četbu přeje Kuba Kurnas.

**Jak je možné, že studenti platili ŠvP na Rhodu all inclusive a v ceně byly i alkoholické nápoje? Je samozřejmé, že jsme jich nesměli využívat, ovšem profesoři a instruktoři, kteří za ŠvP neplatí nic, jich využívat mohli. Kdyby byla cena ŠvP o dva tisíce nižší a v ceně nebyl alkohol, nikdo ze studentů by se nezlobil, profesoři by nemohli nic namítat a zajisté by se cena stala přístupnější pro více studentů a škola by nemusela shánět náhradu v podobě cizích lidí. Děkuji za odpověď, vaše tř. důtka č. 3 (alias Petr Marek).**

Petre, váš dotaz je hned několik dotazů najednou. Odpovím postupně a poněkud obsírněji, neb bych rád předešel případným nedorozuměním.

1. Vyjednávání o ceně zájezdu s CK Fischer nebylo jednoduché. Nakonec jsme se dostali na přijatelnou cenu jen díky tomu, že jsme koupili zájezd (dopravu letadlem, ubytování, stravování) pro 189 osob jako balík bez možnosti neplatit či stornovat neúčast byt' jen jediného účastníka. Rozdělování služeb by vedlo k vyšší výsledné ceně. Neumím si představit, že za těchto okolností by zřeknutí se konzumace alkoholických nápojů v rámci all inclusive stravování vedlo ke snížení ceny.



Navíc nevím, kde berete tu jistotu, že pivo je dražší než cola.

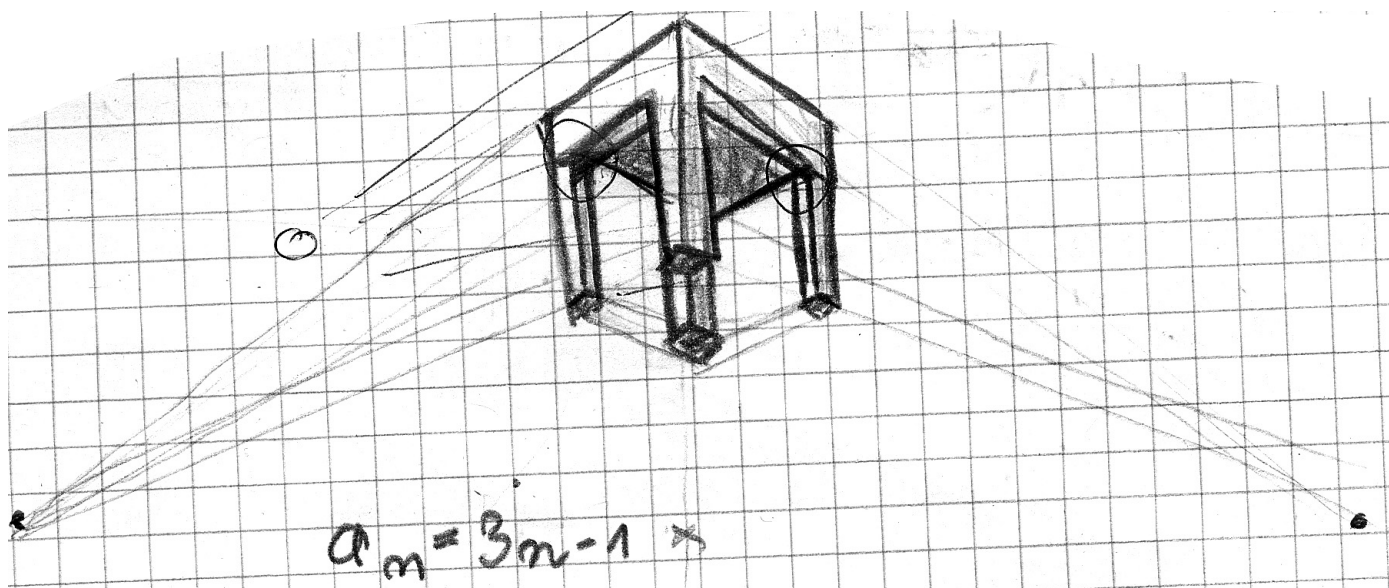
2. Doplnuji, jak to bylo s alkoholem a učiteli. Učitelé nejsou po celou dobu trvání školy v přírodě v „práci“; každý učitel a vychovatel měl jasně specifikováno, kdy je v „práci“ a kdy nikoliv; např. „práce“ učitele: každé dopoledne projektové vyučování; 2 až 3krát za pobyt odpolední program + 1krát noční služba. Po tuto dobu nesmí mít učitel ani kapku alkoholu v krvi. V ostatní čas je to jeho svobodné rozhodnutí; nicméně stále reprezentuje školu a podle toho se také chová. Je dospělý a zodpovědný!

### **Iveta Rottová: Proč někteří profesoři bezdůvodně předbíhají i v malých frontách na Korábě? Má snad náš čas menší cenu než jejich?**

Iveto, na to se mi velmi těžko odpovídá. Neexistuje žádný pokyn, že by učitelé měli/mohli předbíhat frontu na oběd. Slušně se dotýčných zeptejte.

### **Jakub Kurnas: Plánuje se nějaké jiné využití školní zahrady než jen jako odstavná plocha pro auta profesorů? Takové pěkné fotbalové hřiště by se tam vyjímal nadmíru pěkně...**

Jakube, zahradu neplánujeme přeměnit na fotbalové hřiště. Myslím, že dosavadní relaxační funkce zahrady v době pěkného počasí plně vyhovuje. Navíc zahrada se stromy a záhony velmi lahodí oku. Auta zde občas parkují učitelé v době čištění komunikace nebo výjimečně za nepříznivého počasí. Rozhodně však auta nesmí bránit studentům v relaxaci. Na to dohlédnu!



## **S Rolečkem na včeličkách a sachru**

Profesoři Roleček a Arnot (s lehkým přispěním Hany Malaníkové) se letos postarali o další ze série proslavených letních škol v přírodě. Tentokrát jsme díky štedré nabídce Pavla (toho od Franty Křapky), který nám umožnil obývání hned dvou bytů v samotném centru Vídně, vyrazili do této rakouské metropole.

Pravdivost přísloví pro dobrotu na žebrotu zažili studenti, kteří skončili ubytování s profesorskou frakcí. Profesoři totiž po vynikající večeři, kterou uvařili studenti, odmítli být jen naznačit ochotu k provádění nezbytných manuálních úkonu, třeba mytí nádobí. Stejně tak i lehce zklamala vídeňská obloha, která na nás neustále lila hektolitry vody. Počasí bylo dokonce tak životu nepřátelské, že mnozí začali uvažovat o návštěvě blízké sauny, jejíž jedinou nevýhodou byl poměrně hojný

výskyt vlaječek v barvě duhy nad jejími dveřmi.

Ale ani nepříznivá povětrnost nás neodradila od toulek po městě. Mimo jiné jsme si tak prohlédli majestátní Stephansdom, habsburskou klenotnici Schatzkammer či popisu se vymykající Hundertwasserhaus, to vše samozřejmě za až neuvěřitelně zasvěceného a obsáhlého Rolečkova výkladu. Tak nám bylo objasněno mnoho zcela zásadních věcí: původ včeliček na kolébce Napoleona II., legenda o sv. Kříži či pravá podstata tureckých přísloví – jsou jako krásné ženy s dvěma nosy.

Ale protože i kultura se může okoukat, využili jsme i jiných lákadel Vídně – sachru v hotelu Sacher, malých kavárenských podniků či hospůdek, kde jsme s radostí trávili deštivé večery u kulečnickových pláten. Po čtyřech dnech zájezd vyrazil do Nasavrku do víkendového domu pro-

fesora Rolečka a po pár dnech v krásném železnohorském podhůří už byla další letní švp u konce. Nezklamala.

**Matěj Jungwirth, septima**



# Restaurace V Ráji

Stoupněte si před školu. Jděte doleva, na rohu zahrňte doprava, pokračujte podél školy a před přechodem doprava. Pokračujte nahoru po pravé straně ulice, a až budete u dětského hřiště, zapadněte do druhých dveří napravo. Kde jste? Staré vlnky, hanbatý kalendář, akvário, plazmová televize... Tak kde jste? Tam, kam se křesťani snaží už mnohá tisíciletí dostat a odkud papež dostává tzv. „příkazy zhora“. Jste v Ráji.

Pravděpodobně vás přivítá hospodský Pepa svým typickým „dobřej“ na pozdrav, vy se usadíte a přistane před vámi denní nabídka jídel. Moc dobrých jídel! Na výběr je ze dvou polévek a sedmi hlavních chodů, jejichž cena se pohybuje mezi 59,- Kč a 99,-Kč. Občas mají i knedlíky s vajíčkem, točená kofola je samozřejmostí. Kolem možná projdou Bočan, Filip a Bejček, kteří na oběd do Ráje také občas zajdou, a pokud sedíte v první místnosti, naproti vám budou nejspíše starší pán s paní, kteří tam jsou každý den. U „Stolu prduchů“ u vchodu někdy sedává Honza z Palmovky, prodavač Nového Prostoru, a tak kolem druhé hodiny Pepa vytahuje starý psací stroj, začíná psát menu na další den a místnost se naplní klapavými zvuky, které přehluší hudbu rádia Beat linoucí se z repráků.

Proč je vlastně Ráj tak oblíbený? Nejspíš pro svou nezaměnitelnou atmosféru a domácí prostředí. Pan vrchní zná většinu z nás jménem, litoval Padavku, že už k nám (a hlavně k němu) nechodí, a počet rozdaných důtek v Řecku ho vyloženě pobavil. Jednou před třídními schůzkami se tam šla maminka podívat, aby zjistila, kam že to vlastně chodíme, a přišla celkem spokojená, s tím, že jí to připomíná restauraci, kde na střední obědvala ona, a že to není „takovej pajzl, jakéj

čekala.“ Oktaváni to tam nemají rádi, mají Pytláka, ti před nimi měli Karla, od septimy po kvintu tam však byl alespoň jednou skoro každý, a není nic neobvyklého na tom, když potkáte skupinku terciánů před dveřmi, s kofolou v plastových kelímčích a hašlerkou v puse (při odchodu je tam totiž připravená mistička s bonbony). Ráj je taková jistota o obědové přestávce, vždycky tam někdo ze školy je, člověk se vždycky dobře nají. Je to další z míst, kde se střetáváme s profesory i napříč třídami.

Hospodský Pepa nám plní i ty nejbizarnější požadavky („Rozhovor pro školní časopis? No ty vole... Tak jo no...“), a my to tam proto máme tak rádi. Zkuste tam někdy zajít i vy, dejte si třeba pochoutkový guláš a nasajte atmosféru starého libeňského lokálu. Nevěřím, že se pak nebudete cítit jako v Ráji.

Bětko Kovandová, kvinta

## Rozhovor s Pepou, panem vrchním z Ráje

Zkouším nahrávání, funguje, povídáme si o správném balení příborů do ubrousku. Pak mikrofon zapínám a začínám se pokládat připravené otázky. U prepisování však zjišťuji, že se nahrála jen část o ubrouskách, a tak jsou odpovědi napsané podle paměti, následně autorizované panem vrchním. Snad to nebude ničemu vadit.



### Od kolika do kolika máte otevřeno?

Dřív jsme měli od půl jedenáctý, ale teď jsem to změnil na desátou, abyste si mohli o velké přestávce chodit pro housky, který jsem tu nově zavedl. Vozí je sem stejná firma, jako ty pivní rohlíky, a máme několik příchutí. Pak vám dám ochutnat.

### Kdo u vás vlastně vaří a kde berete suroviny?

Vaří manželka, vedeme to tu spolu. Suroviny tak různě, něco z Makra, něco odjinud, někdy od dodavatelů...

### Od kdy hospodu vedete, co vás k tomu přivedlo? Co jste dělal předtím?

S manželkou jsme to oba vystudovali, pak jsme tak různě pracovali po hospodách, až jsme se dostali sem. Tady byl jiný majitel, vedl to tu od roku 1990, tak jsme tu vařili. No pak jsem to tu koupil, majitel toho nechal a od té doby to tu vedeme my dva s manželkou. Takovej rodinej podnik.

### Baví vás to tu?

No tak... jak kdy. Ale jasně že jo, jinak bych to nedělal.

### Jak dlouho k vám studenti jako my chodí na obědy? Chodí sem jen lidi od nás?

To už dlouho, od začátku, vždycky sem chodili studenti. Nejvíce od vás, protože to máte blízko. Kofolák je základka, tam jsou ještě malý děti. No a z té veškerý jenom profesoři. Tak jednou tejdne, když maj volno. Známe je od vidění.



## Restaurace v RÁJI

Primátorská 30, Praha 8 – Libeň, telefon: 603 797 618

### JÍDELNÍ LÍSTEK

Studené předkrmny a saláty dle denní nabídky

Polévky:	Hovězí vývar s rýží	bez menu 19 Kč
	Hrachová s párkem	
pečivo 1 ks		4 Kč
vůňa masa v syrovém stavu 150 g		
Menu č.1	Sázené vejce, brambor, špenát	59 Kč
Menu č.2	300g Kuřečí risoto, sýr, okurka	69 Kč
Menu č.3	Azu po tatarsku, houskový knedlík	79 Kč
Menu č.4	Chilli po texasku, srajky, uzený sýr	89 Kč
Menu č.5	300g Insalata Sole 1/2 trhaný sýr / smíchaný salát, mozzarella, olivy/	99 Kč
Menu č.6	Kuřečí medailonky s pepřovou omáčkou, hranolky	99 Kč
Menu č.7	Smažené rybí prsty, brambor, tatarská omáčka	99 Kč

1/2 porce účtujeme 70% ceny

#### Přílohy:

Houskový a bramborový knedlík	20,-Kč
Brambory	20,-Kč
Rýže	20,-Kč
Hranolky	20,-Kč
Kečup	10,-Kč
Horčice	10,-Kč
Tatarská omáčka	10,-Kč
Pečivo (1ks rohlík/2ks chléb)	4,-Kč



### **Chodí k vám i profesori od nás ze školy, znáte se s nimi?**

No zase od vidění, vím, odkud jsou, ale tak jsou to normální zákazníci, že jo. Ale nechoděj sem tak často jako vy.

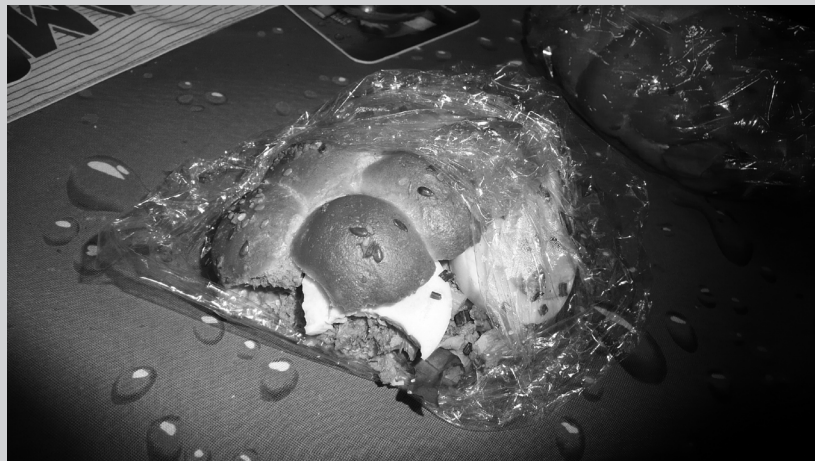
### **Takže studenti vám tu dělají větší tržby?**

No jasně, vás sem chodí dost.

### **Ještě se zeptám, kdy zase budou knedlíky s vajíčkem? Od bývalých studentů na ně slyším jen samou chválu a měla jsem je tu jen jednou...**

Ale zas někdy budou, jídla se tu střídají, každý den máme nový. Nebojte, knedlíky s vajíčkem zas někdy uděláme. Jo a tady máte ty housky, ochutnejte a udělejte mi reklamu!

Bětko Kovandová, kvinta



Housky byly opravdu dobré, příchutě mají šunkovou, sýrovou, tuňákovou a salámovou. Stojí 18,- korun.

## **Pořád se zlepšovat...**

Kráčím chladným podzimním polednem, takovým tím časem, ve kterém se leckdo může třásti zimou, avšak mně je teplo. Přesněji, je mi otřesné horko, neboť mé ztěžklé nohy se s vypětím vlečou do snad nejprudšího libeňského kopce a závidí v klidu postávajícím studentům blízké školy, kteří se zřejmě v rámci vyučování starají o okolitý park. Cíl mé cesty je jasný, školní jídelna, studentům PORGu známá pod (zřejmě) zastaralým názvem „Koráb“. Poprvé však na Koráb kráčím nikoli jako strážník, nýbrž jako redaktor a plánuji udělat rozhovor s kuchařkami naší domácí jídelny – nakonec zastupované dvojicí Květa Honková – Marcela Morávková.

### **Paní kuchařko, mohla byste se čtenářům PORGazeenu krátce představit?**

KH: Jmenuji se Květa Honková a jsem tady v jídelně vedoucí kuchařka.

### **Vedoucí kuchařka? Co přesně to znamená? Jaká je náplň vaší práce?**

KH: Mojí práci je normování. Každý den musím spočítat, kolik se objednálo obědů číslo jedna nebo dva a podle toho objednat suroviny na další dny.

### **Takže vy nejste klasická vařící kuchařka?**

KH: Já vždycky chodím mezi kuchařkami a kontroluji, co a jak. Snažíme se pořád vymýšlet nové věci, obměňovat jídla, takže si v kuchyni navzájem radíme a pomáháme.

### **A jak dlouho už tady sloužíte?**

KH: (Po krátké chvilce dohadů, kdy že vlastně paní Honková na Koráb přišla.) No, nastoupila jsem někdy v roce 87, takže jsem tady už aspoň dvaadvacet let. To víte, muž pracoval ve státních službách, a tak nebyl doma, a já se starala o dvě děti. V jídelně to pro mě byla ideální pracovní doba – ráno dovést děti do školky a po obědě si je zase vyzvednout.

### **(Od výdejny přichází druhá kuchařka.) Mohu i vás poprosit o krátké představení?**

MM: Já se jmenuji Marcela Morávková a jsem tady kuchařka.

### **Jak jste se dostala k práci na Korábě?**

MM: Zнала jsem se tady s paní vedoucí a potřebovala jsem práci, takže se dá říct, že po známosti. To byl rok 93, když jsem sem přišla.



### **Vypadá to, že tady většinou sloužíte pěknou řádku let. Neměly jste někdy chuť odejít, neprošly jste si někdy ponorkovou nemocí?**

MM: Nemyslím, já si žádný takový okamžik nepamatuju. Máme tady dobrý kolektiv, jsme kamarádky. Jsme tady tři kuchařky vyučené a dvě pomocné, takže dobrý počet. Snažíme se vařit tak, aby vám u nás v jídelně chutnalo. Ale ten kolektiv je taky důležitý – jde i o dobrou náladu. Že by třeba některé z nás pravidelně nechodily do práce, jak se to stává v jiných jídelnách, to ne.

KH: Taky tady máme paní hospodářku, která se o jídelnu dobře stará. To ona vymýšlí nová jídla, taky nás chodí do kuchyně kontrolovat, ochutnává. Když si všimnete třeba těch kytek na parapetu a podobných věcí, tak to všechno je její práce. O ní byste se měl v tom časopise zmínit, ne o nás.

**Tak to se zmíním. Takže vás práce na Korábě i po patnácti letech baví? Vaříte třeba, když se vrátíte domů, nebo vám kuchyně už „leze krkem“?**

MM: A to já vařím furt. Vždycky něco pro manžela, teď už i pro malý. To víte, že nás to baví.

KH: V nové jídelně je to totiž mnohem lepší než v té staré. Je tady nová podlaha (ta stará už byla zničená), vůbec to vypadá lépe. Jen jsme se s holkama bály nových přístrojů, co máme v kuchyni – teď všechno musí být ve zvláštních ledničkách a tak – ale zvykly jsme si.

**Proč se vlastně jídelna opravovala?**

KH: No tak víte, jak to tady vypadalo. Třeba ta podlaha, to byla hrůza.

MM: A taky to nesplňovalo nějaké normy.

**A ony evropské předpisy vás nějak neomezují, neznepříjemňují vám život?**

KH: (Vymění si překvapený pohled s kolegyní.) Ne, to vůbec ne.

Paní hospodářka (sedící větší část rozhovoru poblíž): Ale tak víte že jo. Byly to zbytečně vyhozené peníze za tu rekonstrukci.

MM: Ale teď se vás na něco zeptám já: chutná vám strážníkům jídlo tady na Korábě? Víte, my děláme všechno pro to, aby jídlo u nás bylo co nejchutnější, tak potřebujeme nějakou zpětnou vazbu. Třeba co jsem slyšela od vašich profesorů, tak jak jste chodili ten půlrok do jiné jídelny, tak to s tou naší bylo neporovnatelně horší.

**No tak já chodil na Zámeček a tam to doopravdy nebylo nic moc. Hlavně tam dávali málo jídla. Ale v zásadě si myslím, že jídlo tady je většinou chutné.**

MM: Tak to jsem ráda. Máme tady takové heslo: guláš na pět způsobů. Snažíme se pořád vymýšlet, vylepšovat... třeba dneska máte jako přílohu salát s tuňákem, schválně ochutnejte, až půjdete obědvat.

**A co říkáte na PORGány? Když nás vidíte každý den, tak si o nás musíte utvořit nějaký obrázek, ne? Nebyly s PORGány třeba občas nějaké problémy?**

MM: Problémy? Ne, to vůbec ne, na žádné si nepamatuji. Nebo se snad pletu?

KH: Ani já si na nic takového nevzpomínám. Ti mladší si občas zapomenou čipy nebo tak, ale dohromady nic strašného.

MM: Ano, leda to. To vašim kamarádům vyřídíte – ať si nezapomínají nosit čipy!

Jakub Kurnas, sexta

## Pόδος - Rhodos

### Deset vět denně aneb z porgánských deníčků

Antická telenovela

**úterý 6. 10. 2009**

**(Petra Jirůtková, tercie)**

Začíná sen zvaný Řecko. Bezpečnostní kontrola nás svléká. Konečně jsme v letadle. V Rhodosu na letišti: Přijede můj kufr, nebo ne? Autobus pořád troubí. Hurá! Hotel! Postel vrže. Balkonem se dá také chodit do vedlejšího pokoje. Už jsme u moře. Nejde usnout kvůli časovému posunu.

**středa 7. 10. 2009**

**(Alžběta Nevosadová, sekunda)**

Ráno jsem vstávala rozespálá vinou časového posunu. Naše výprava v čele s p. p. Tatíčkem se vydala vyhledat stín někde poblíž pláže. Voda je slaná, mokrá a teplá. Cesta zpátky byla delší než obvykle. Odpoledne se Otec národa ztratil. Řekla jsem to Přibíkovi. Tatíček se našel. Neřekla jsem to Přibíkovi. Arnot machroval na motorce. Na pláži byl jemný písek.

**čtvrtek 8. 10. 2009**

**(Natálie Tůmová, sekunda)**

Snídaně byla rychlá. Na projektu jsme psali bajky. Ochladili jsme se v bazénu. O odpolední aktivitě jsme soutěžili. Také jsme se koupali v moři. Náš tým byl v boji poslední. Betty si vytrhla zub. Našla jsem v moři Jáchymovy brýle. Dostane je, když políbí jiného kluka na pusku. Políbil Honzu Uhlíře, ale na tvář. To se nepočítá.

**pátek 9. 10. 2009**

**(Tereza Horáková, sekunda)**

Při snídani jsem se pokoušela namazat housky k obědu. Tupým nožem se hrozně špatně krájely. Betty nemohla rozmíchat jogurt s medem. Po příjezdu do Rhodu jsme si prohlédli palác a hradby. Potom byl rozchod. Natty koupila hrozně hezká trička sestře a bratrovi. V Lindosu jsme vyšplhali až na akropoli. Měli tu hrozně hubené osly. Na večerní přednášce pana profesora Rolečka byla

KDO? Profesor.

S KÝM? Se studenty.

KDE? U bazénu v Řecku.

KDY? Každé dopoledne.

JAK? Nejprve ležerně a pasivně, poté produktivně a aktivně.

PROČ? Protože je to správně neintelektuální zábava k moři.

CO? Telenovelu. Jakožto inspirace posloužily antické báje, jakožto návod „Umění milovat“ a výsledkem byly prezentovány vybrané scény z vlastní tvorby romantického, dramatického, napjatého, vášnivého příběhu plného zrad, intrik, překážek osudu a lásky samozřejmě!

Ještě jsme se snažili doplnit Ovidia vlastními radami a viděli něco z Rhodu a Lindu.

Jak to všechno dopadlo? Sestra zabila druhou, snoubenec si našel jinou, služka ho oklamala, otec umřel, mimomanželský syn se zamiloval do své sestry, další chtěla peníze... vskutku dobře. A asi není nutno k projektu dodávat něco dalšího.

Nora Behová



nejzajímavější a mírně urážející Aristotelova myšlenka: „Ženy jsou nedokonalí muži.“ Večer si Jana omylem hodila pyžamo do záchodu.

**sobota 10. 10. 2009**

**(Alžběta Nevosadová, sekunda)**

U snídaně došla horká čokoláda. Psali jsme zaříkadla a hry. Koupali jsme se v moři. Naty mi nepůjčila Hostitele. Odpoledne jsme šly s Verčou prozkoumávat všechny pláže v Kolymbii. Všude bylo hodně rybiček. Primánky chytily malou hvězdicu. Večer byl film Goodbye Lenin. Radši jsem šla na p. p. Arnota: Rytíři Rhodu. Bára měla hodně blbou náladu.

**neděle 11. 10. 2009**

**(Jana Řežábková, sekunda)**

Tentokrát začal náš projekt už v 8.30. Jeli jsme totiž lodí na pláž téměř nepřístupnou z pevniny. Zapomněla jsem si foťák. Byla bez lidí a hezká. Cestou zpátky jsme zastavili na rybaření a poté na koupání. Kvůli obědu nás pan řidič odvezl do hotelu jako sardinky autem. Odpoledne jsme honili druhou polovinu lidí našeho programu. Skončili jsme to na pláži koupáním. Večer se Vojta Klaus pokusil běhat skrz sklo. Večer jsme měli skoro uklizeno.



### Švp Fantys

„Já mám celé Achillovo tělo!“ zvolal Woody Allen a chór nechal na záznamníku vzkaz pro Dia. Jak uřízla Gaia Uranovi jeho úd a zahodila jej do moře, jedna feministická múza s odbarveným čírem seřvávala spisovatele oblečeného jen do gumového prostěradla. Prométheus je Ježíš, je to posichrovaný od Cé Gé Junga, nezbyvá než aby Odysseus (Julisís) překazil lynč Kukluxklanu.

I když se mohlo zdát, že celou dobu sedíme na lehátkách a hrabeme se v papírech, právě do takovýchto dálav jsme se pouštěli na projektu Petra Fantyse.

„Tak milována!“ Eurydice už dávno vyskočili oči z důlků a jazyk prorazil hrdlo. Och mámo, Och mámo.

VW

### Kalokaghatia

Čtrnáctero rad nezkušenému jogínovi:

1. Necvič jógu, jsi-li opilý.
2. Máš-li pocit, že své končetiny již nikdy nerozmotáš, je to důvod k radosti.
3. Máš-li pocit, že tvá duše již nenajde cestu zpět do tvého těla, je to důvod k radosti.
4. Máš-li pocit, že ti některá z těchto dvou skutečností zkomplikuje život, je tomu naopak. Usnadní ti ho.
5. Uslyšíš-li ve svém okolí větu „Vezmeme si páseček.“, prchej, neboť jinak to bude bolestivé.
6. Při vybarvování mandal postupuj zásadně od Středu k Okraji; alespoň se nebudeš muset divit, když se nedopracuješ k poznání svého vnitřního já.
7. Provozování rovnovážných poloh při pohledu na smějící se němčináře předchází pád.
8. Lepší Čáp na Stromě nežli Holub na Střeše.
9. Meditovat za zvuku taneční hudby, jež svou hlasitostí tříští skleničky, jest více než nerozumné.



10. Časté pokoušení se o výše uvedené vede buďto k zvýšení odolnosti psychiky, nebo k jejímu narušení.

11. Debatovati při józe o počasí jest zakázáno, debatovati při józe o porodu jest běžné.

12. Je skvělé býti dítětem.

13. Být mrtvolou jest ještě lepší.

14. Být šťastným dítětem ovšem není nic pěkného.

Thea

**pondělí 12. 10. 2009**

**(Barbora Šolcová, tercie)**

Jdeme zřejmě naposledy na pláž. Píšeme ódy, já na p. p. Příbík. Připravujeme prezentaci projektů. Naši prezentaci nikdy nezkonil. P. p. Bidláková má ode mě okopané nohy z tanečku (na tancování jsem levá). Po večeri jsme se s Aničkou šly projít. Komiks p. p. Bukovského byl skvělý. Na diskotéce jsem byla asi dvě vteřiny. Prý mi sluší řasenka. Malovat se nehodlám!!!

**úterý 13. 10. 2009**

**(Jan Korb, tercie)**

Ráno jsme vzbuzeni v ještě méně křesťanskou dobu než včera. Po snídani jdeme na pláž. Koupeme se a utrácíme peníze v místní kantýně. Skupinové foto. Vracíme se, převlékáme a nástup do autobusu. Jsme dopraveni na letiště, kde se odbavíme. Do letadla jedeme kousek autobusem. Jídlo celkem dobré. Největší šok za celou ŠvP: „Vítejte v Praze-Ruzyni: venkovní teplota 5 °C.“ Mrznu cestou domů.

### **Kočka a pes – bajka**

**(Alžběta Nevosadová, sekunda)**

Pes a kočka už žili dlouho spolu, a tak se rozhodli, že si postaví dům. Pes byl pravdomluvný a pracovitý, kdežto kočka byla líná a falešná. Jenže pes byl do kočky zamilován, a její nedostatky proto neviděl. Pes stavěl a kočka jen ležela a hledala chyby na jeho práci. Když byl dům dostavěn, kočka řekla: „Běž, blecháči, a vlez si támhle do té popelnice, ještě bys to tu zničil.“ Pes cítil tu nespravedlnost a kočce vytkl: „Kočko, celý dům jsem postavil sám pro nás oba. Ty mě teď vykazuješ, ale já ze svého domu pryč nepůjdu. Ty bys měla jít.“ A jak to pes řekl, vycenil zuby a kouzlil kočku do ocasu. Kočka utekla a pes řekl: „Kdybys méně pomlouvala a více pracovala, mohla bys sdílet dům se mnou.“



### **Motýl a brouk – bajka** **(Barbora Šolcová, tercie)**

Motýl a brouk se přeli, co je pro život důležitější – krása, nebo nenápadnost? Brouk tvrdil, že být nenápadný znamená být v bezpečí. Motýl si myslel, že krása je nejdůležitější a že dělá přátele. Vtom se objevil člověk. Brouka, který splynul s okolím, si nevšiml. Ale krásný motýl se mu zalíbil a vzal si ho domů do své sbírky. Poté si brouk řekl: „Chudák motýl, nedokázal si uvědomit, že krása není vše.“

### **Óda na přítelkyni** **(Natálie Tůmová, sekunda)**

Směju-li se já,  
směješ se i ty.  
Při smíchu tvém  
všichni si myslí:  
Nezešílela?  
Ale já si říkám:  
Ten smích je božsky úžasný.  
Projdeš-li,  
vzpomínky na tebe  
zavíří mou hlavou.  
Když jsi v růžových šatech tančila,  
bála jsem se, abys neupadla.  
Trápím-li se při zpěvu,  
ty vždy zachrániš mne,  
protože tvůj hlas mě omámí.

### **Zařikání žahavých medúz** **(Petra Jirůtková, tercie)**

– probíhá za házení kamenů do moře  
Táhněte, medúzy, táhněte do dále. Hladový žralok honí vás. Nikdo vás zde nepotřebuje.

### **Hra na honěnou** **(Tereza Horáková, sekunda)**

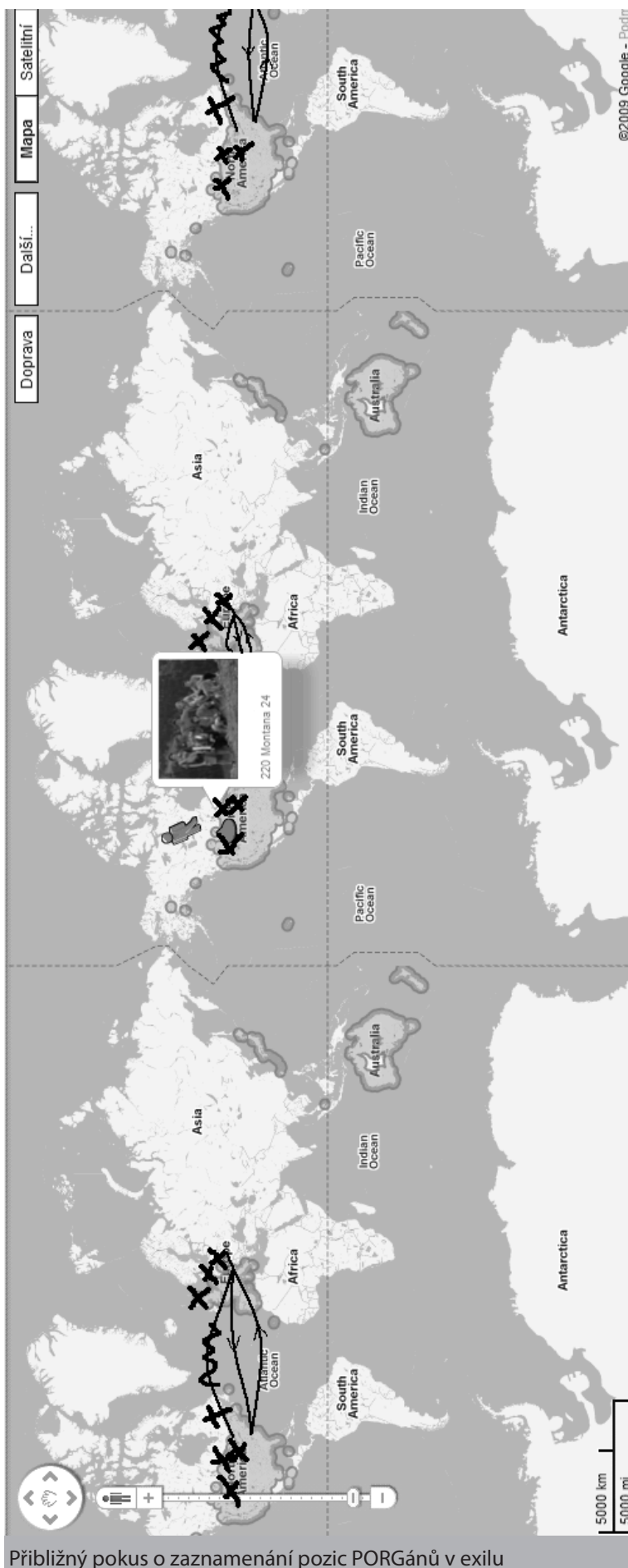
Děti: Prchej, prchej každý z nás!  
Baba: Já přec všechny chytím vás.

### **Óda na přítelkyni** **(Jana Řežábková, sekunda)**

Když kolem jdeš,  
dobrou náladu rozdáváš.  
Všechny nás rozveseluje  
tvůj důvtip božský.  
Vždy, když se mi nedaří,  
ty snášíš vše se mnou.  
Nekonečné díky  
ti za to patří.



# Koláž z Hamburku, Minnesoty, Annabergu a Edinburghu (aneb ještě, že máme facebook)



**Ahoj holky! Tak na úvod – co vás motivovalo k pobytu v zahraničí a co si od toho slibujete?**

## **Noemi (Hamburk, září–listopad):**

Nazdar, tak jsme se k tomu konečně dokopaly! Nejdůležitější byl pro mě jazyk. Němčinu jsem se prostě potřebovala naučit. Navíc jsem už v Hamburku byla na výměně a líbilo se mi tam, tak jsem si řekla, že to zkusím na dyl. Pak jsem taky trochu chtěla změnit svůj životní stereotyp a zkusit něco nového. Zní to dost klišovitě, ale je to tak.

## **Anča (Annaberg, srpen–únor):**

Teďka sedím nemocná doma. Já měla dost podobný motivace jak Noemi. Hlavně to byla němčina. Taky jsem prostě potřebovala změnit prostředí, vypadnout z toho každodenního stresu doma a ve škole (až na to, že jsem zas zapadla do jinýho stereotypu tady), poznat nový lidi. Ale zároveň ne zas daleko, proto Annaberg (dvě hodiny cesty autem z Prahy). A v neposlední řadě jsem si říkala, že se takovouhle zkušeností člověk trochu otrká a je samostatnější.

## **Noemi**

Jo, ta poslední věta, co řekla Anča, tak s tím absolutně souhlasím. A myslím, že se to fakt vyplatilo. Člověk získá trochu větší sebedůvěru. Teda nejen v tom cizím jazyce, ale obecně.

## **Andrea (Edinburgh, září–červen):**

Pro mě byla asi největší motivace ta studijní část pobytu – už dřív jsem zvažovala, že bych na univerzitu odešla do Británie, takže zkušenost studia na kvalitní soukromý škole ve Skotsku (George Heriot's School) mi přišla docela užitečná a zároveň mi to otevřelo další možnosti. Dalším argumentem, proč odjet, byla samozřejmě angličtina a v neposlední řadě jsem byla ovlivněná pozitivní zkušeností ze svého pobytu ve Francii (vloni jsem strávila 2 měsíce v Haguenau v Alsasku). Koneckonců po těch šesti letech už to chtělo trochu změnu.

## **Eliška (Minnesota, září–červen):**

U mě to bylo hlavně kvůli angličtině, a pak taky protože ségra byla v Anglii, tak mi rodiče chtěli dát stejnou možnost, získat takovouhle zkušenost. Jak Anča říkala o té samostatnosti, tak to je velká část týhle zkušenosti. A nejde jen o jazyk, ale o poznávání nových lidí, nové kultury (teď zrovna přemýšlím nad halloweenským kostýmem na večer...).

**Jaké jsou vaše zkušenosti s rodinou? Co jste čekaly a jak to dopadlo? Máte spoustu sourozenců nebo jste se začaly modlit před jídlem?**

## **Eliška**

Co se týče rodiny, tak jsem hrozne spokojená, protože moje rodina je fajn a jsou moc milí. Než jsem přijela, tak jsem si moc nebyla jistá, jaký to bude, bydlet v jednom dome s 16tiletým host bratrem, ale

Přibližný pokus o zaznamenání pozic PORGánů v exilu

ukázalo se, že jsem měla štěstí, protože s Davidem vycházíme bez problémů. Pak jsou tu ještě jeho dvě starší sestry, který jsou obě na univerzitě. Občas nastanou nějaký momenty, kdy si říkám, že bych tu chtěla taky na chvíli svou vlastní rodinu, protože přeci jenom ten náš vztah je pořád intenzivnější než můj vztah s mou host rodinou. Ale s tím jsem počítala.

### **Anča**

Vzhledem k tomu, že jsem měla jet do stejného rodiny jako všichni ti, co už v Annabergu byli, tak jsem si říkala, že to snad bude v pohodě. Zvlášť když jsem si uvědomila, jak rozdílní lidi tu byli (Claire, Metoděj, Anička Hejrová, Anička Švagrová, Vrbička apod.), a přesto byli všichni spokojení. Mark i Angela jsou hrozně milí, ochotní a tolerantní. Oba jsou evangelíci, ale to je tady skoro každý, a hlavně bych řekla, že to berou docela volně. Mně to nevádí, protože se nemusím ničeho účastnit. Jenom se modlej před jídlem, a na to už jsem si zvykla, takže prostě vždycky počkám, až se domodlej, a pak teprve začnu jíst. Je fakt, že mi tu občas chybí někdo v mém věku, ale jinak si na rodinu vůbec nemůžu stěžovat.

### **Noemi**

Já měla taky dobrou rodinu. Holka v mém věku (19), bratr (16) a matka samoživitelka – otec bydlel na druhém konci města a děti ho vídaly jen o víkendech.. Stephanie byla ze začátku hrozně ochotná, postupem času sice miň, ale nemůžu si stěžovat. Nejvíc jsem si ale přeci jen rozuměla s tou mámou, protože s tou jsem se taky nejvíc viděla. Děti byly povětšinou času zavřený u sebe v pokojích a něco si tam dělaly, tak jsem často cho-

dila za tou mámou do obýváku si jen tak povídat.

### **Andrea**

U mě to bylo o něco komplikovanější. Už před tím, než jsem odjela, jsem měla zhruba představu o tom, jak to bude vypadat – dvě „hostsestry“, Kirsten zhruba v mém věku a Kate asi o tři roky mladší. Ze začátku bylo všechno poměrně v pohodě, ale postupem času jsme začaly zjišťovat, že to nějak nefunguje, později to vygradovalo až do takových absurdit, kdy na mě Kirsten hystericky křičela kvůli maličkostem a pak si chodila stěžovat do školy na to, že jí moje přítomnost rozrušuje atd. Několik dní mě pak ignorovala a odmítala se mnou komunikovat, což pro mě v praxi znamenalo, že jsem většinu času trávila zavřená u sebe v pokoji. Časem jsem si pak začala uvědomovat, že jsem tam byla dost nešťastná, nejen tím, že se mnou nikdo nemluvil, Kirsten mě nemohla vystát, u mě v pokoji bylo 16 °C a rodina mi odmítla zapnout topení, ale když mě pak jeden den poslali s horečkou do školy, s tím, že mi nepodepíšou omluvenku, tak jsem si řekla, že je možná na čase požádat o novou rodinu. Po prázdninách jsem se přestěhovala k Anne a zatím to vypadá skvěle, rozumíme si a i s rodiči vycházím bez problémů.

### **Noemi**

No, u mě bylo vtipný, jak ta rodina brala moje zlozvyky. Například já ráno vs-távám do školy co nejpozději, abych mohla co nejdýl spát, a pak se vypravím za 10 minut. Všechno v pohodě stihnu. To u nich neexistuje. Celá rodina vstává o hodinu dřív, než odchází, všichni se

sprchujou, jedí müsli k snídani a tak. Pak na mě vždycky ta sestra (chodily jsme do školy spolu, ačkoli to bylo za rohem) čekala už oblečená v předsíni a nervózně podupávala. Nebo večer, jak já chodím spát nejdřív po půlnoci, to taky nikdo nechápal. A furt mi chodili do pokoje říkat, kolik je hodin, a ať jdu už do postele.

### **Co škola?**

#### **Noemi**

Styl vyučování záležel od profesora k profesorovi, některý měli podobný metody jako na PORGu, některý ne. Většinou se ale rozdávaly kopie, pak se diskutovalo o daným problému, občas se zkoušelo atd. Já teda osobně neměla žádnou matiku ani přírodní vědu, takže nevím, jak to probíhalo tam. Každopádně člověk si musel vybrat dva hlavní předměty, který musel mít pětkrát týdně – já si vybrala angličtinu a politiku. Politika byla výborná, protože se tam toho člověk hodně dozvěděl o Německu jako takovým.

Co se týče jazyka, tak se mi ze začátku stalo samozřejmě několik trapasů. Skamarádila jsem se tam docela dost s jednou holkou z Belgie, která je tam na rok. A jelikož neumím francouzsky ani zbla a anglicky jsme se bavit nechtěly, musely jsme si povídat v němčině. Přičemž na začátku jsme obě mluvily jak hotentoti, takže když jsme jely spolu do města autobusem, vybuchovali tam všichni okolo smíchy.

#### **Anča**

Já zažívala dost podobnou věc jak Noemi, akorát jedinej debil jsem tu já. Jinak vtipnejch situací bylo hodně. Třeba tady je taková tradice, že k večeri se prostě skoro vždycky jí chleba s něčím a jí se přiborem. To jsem ale na začátku netušila, takže jsem to normálně vzala rukou. No a Mark se mě na něco zeptal a já mu rozuměla jen „ruce“, tak jsem si myslela, že se mě ptá, jestli si je chci umejt. Tak jsem řekla „ne“ a oni se na mě dost divně podívali. No a po půl hodině mi to došlo a to už bylo trochu pozdě.

Taky jsem si přinesla do školy plný křesťanů knihu, která se jmenuje Synové ďábla, a moje kamarádka si o mně skoro myslela, že jsem satanistka.

#### **Noemi**

U mě vtipná historka byla, když moje rodina vymyslela, že půjdem dělat publikum do televizní soutěže. Než se začalo natáčet, bavil tam publikum nějaký pán, který se snažil udržet jejich pozornost,



aby se nenudili, než to začne. No a na jednu se zeptal (vůbec nechápu proč). kdo tam bydlí víc než 50 kilometrů od studia. Gastmutter mi zvedla ruku – samozřejmě jsem byla jediná. Tak následovalo zpovídání odkud, co tu dělám atd. Všechno jsem trpělivě (už asi po stý) vysvětlovala a většinu času rozuměla. No, jenže najednou se zeptal úplně nějakou hatmatilkou a narval mi mikrofon před pusou, já byla totálně zmatená a řekla, že nerozumím. No a celý studio se mi začalo smát, protože, jak jsem posléze zjistila, se mě ptal, jak to, že tak dobře rozumím německy...

#### Anča

V Hamburku maj pořád lepší přízvuk než tady v Sasku, teď už jsem si na to sice zvykla, ale ze začátku fakt peklo, zvlášť

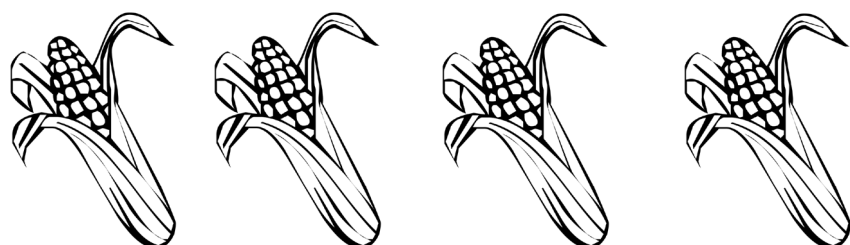
při vyučování. Jediný, co jsem zvládala v pohodě od začátku, je matika, kde se stačilo naučit pár pojmů, navíc mě ta učitelka zbožňuje, protože jsem hned na začátku napsala test nejlíp ze třídy. No a zase v dějepisu jsem dopadla nejhůř, ale byla jsem na sebe hrdá, že jsem si dokázala vycucat z prstu jeden a půl stránky v němčině. Celkově to vyučování je vtipný, třeba když jsem musela popsat princip elektromagnetický indukce v němčině.

Nebo třeba na tělocviku jsme hrály nějakou soutěž s floorbalkama a míčkem a učitelka nám dávala instrukce, kterým jsem samozřejmě nerozuměla, tak jsem se snažila dělat to, co ostatní. Skončilo to tak, že všechny ostatní holky seděly na krajích tělocvičny a já stála sama uprostřed a zmateně se rozhlížela.

#### Noemi

Na těláku jsem to měla taky zajímavý – mělo to bejt tancování a gymnastika, ale většinu času jsme běhali a dělali blbosti se švihadlami. Samozřejmě já vždycky opakovala to, co ostatní, protože jsem neměla ani páru, co ten učitel říkal.

zpracovala Klára Hutková



## Kukuřičné postřehy z Iowy

Přibližně od letošního března až do srpna jsem kvůli svému pobytu v USA každou chvíli běhal po nějakých doktorech, úřadech, vyplňoval jsem všelijaké dotazníky a vyřizoval spousty dalších strašlivých věcí, ze jsem pomalu přestal věřit, že nějaká Amerika existuje.



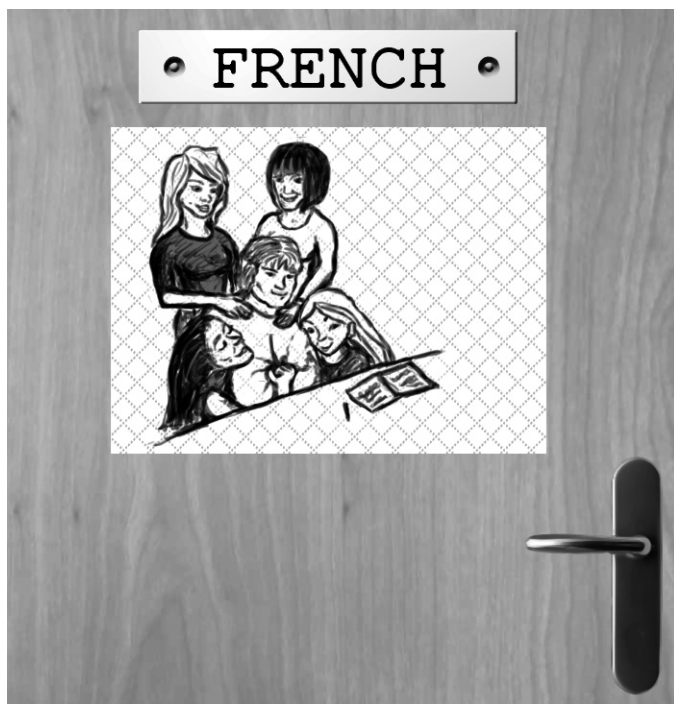
V první den kolem poledne jsem se zeptal, co bude k obědu. Odpověď zněla: „Koupíme si nějaký sendvič.“ K obědu sendvič, to snad není možný, napadlo mě. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem v Americe.

Jsem tedy v Americe. Konkrétně ve státě, který se jmenuje Iowa. Iowa, stručně řečeno, je jedno obrovské kukuřičné pole, kde se přibližně každých padesát kilometrů nachází pár baráku. V místních kulturně-geografických podmínkách se tomu říká město. Moje město, Marshalltown, má nějakých dvacet šest tisíc obyvatel, jedno golfové hřiště, jednu Main Street, jednu High School, jednu Ymca a něco kolem třiceti kostelů všech možných církví. Nutno podotknout, že místní berou víru velmi vážně, ale různověrci se vzájemně mezi sebou respektují a nehádají se.



Když jsem přišel do školy, řekli mi, že jsem senior. Zprvu jsem se zděsil, ale časem jsem si na to zvykl. Marshalltown High School je rušné místo. Kdyby mezi tělocvičnou, jídelnou a zbytkem školy jezdilo metro, myslel bych si, že jsem stále ještě na letišti v Atlantě. Každý den tu vídám lidi, které jsem nikdy předtím neviděl, a každý den zápasím se zámkem své skříňky v prvním patře, neboť je nějaký zakletý a otevřít se nechá většinou až tak

na třetí pokus. Moje nejoblíbenější hodina je French IV, kromě mě tam chodí už jenom sedm holek.



Na oběd se snažím dorazit co nejdříve, abych nemusel stát dlouhou frontu. V části zvané Salad bar si mohu nabrat jídla, kolik chci. Poněvadž jsem pokaždé velmi hladov, každý den, když usedám na své obvyklé místo, okolí sedící kamarádi zírají, jako by spadli z Marsu, a povídají něco o tom, že jsem nenažranec. Přitom si beru jen úplně normální porci. Nechápu, jak Američané mohou přežít, když tak málo jedí (předsudek tlustého Američana sedícího a žeroucího celý den ve fastfoodu se s místní realitou příliš neslučuje).

Po škole jsem doposud chodil na Cross Country, což jest v praxi běhání na dlouhé tratě. Každý den tvrdý trénink a čas od času závod. Můj nejlepší čas na pětikilometrovou trasu byl 20:50. Teď, když už se pomalu ochlazuje, mi tréninky skončily, ale brzy začnou nové. Budu členem plaveckého týmu.



V neděli jezdím na kole do katolického kostela st. Henry. Chodí tam pár kamarádů ze školy a kněz má obvykle dost hustý kázání. Jednou třeba mluvil o tom, že bychom měli milovat všechny lidi, dokonce i ty, kteří smrdí. V tu chvíli se ke mně otočily láskyplné tváře všech lidí v okruhu deseti metrů.



Ne sice každý pátek, ale skoro každý pátek chodíme na fotbal (čti: americký fotbal). Americký fotbal je v hluboké podstatě stejnou hrou jako fotbal evropský, akorát že se mezi sebou nemlátí diváci, ale přímo hráči. Jest záhadou, že Bobcats (naše školní družstvo) vyhráli pokaždé, když jsem byl na jejich zápase. Potkávám tu skoro všechny lidi, které tu znám, fandíme spolu našemu milovanému družstvu, křičíme, jásáme, radujeme se a žereme popcorn.



Za nějaké dva a půl měsíce svého přítomného jsoucna jsem zjistil, že místní domorodé obyvatelstvo je věru přátelské, ochotné a pohostinné (to jsem vám ještě ani nevyprávěl, jak mě úplně cizí lidé pozvali na oběd), s vytříbeným smyslem pro humor. Zjistil jsem také, že pokud jste Američankou, je slušností lakovat si nehty na nohou. Také jsem zjistil, že pokud jste americkým vlakem, máte sto šedesát tři vagonů, převážíte náklad z jednoho amerického pobřeží na druhý a všechny strašně štvete, protože houkáte jako na lesy, přestože většinu prostoru zabírá kukuřice. Taky jsem zjistil, že v Lowe se dá žít úplně v pohodě, že některé Američanky jsou opravdu velmi krásné a že se mi tady vlastně strašně líbí.



Dominik Obruča, exilová septima

## Jak se Honza vydal do Big Sky Country

Jednoho krásného březnového dne roku 2009 jsem se rozhodl, že se vydám na zkušenou do Ameriky. Při přípravách jsem musel projít nejednou těžkou zkouškou – prosekat se džunglí Agentur nabízejících pobyt v zahraničí, přežít průchod křivolakými průsmyky v horách Doktorů, neztratit se v tajemném bludišti jeskyně Nákupních Center, probít se krvelačným davem úředníků na ostrově Amerických konsulů a splnit mnoho dalších úkolů. Až pak přišel srpen – zabalil jsem do ranečku něco buchet, objal jsem tatínka, zaplakal jsem s maminkou a vydal se na cestu do Nového světa.

### Do Nového světa

Když jsem se první den rozhlédl po krajině, první věc, která mi padla do oka, byly hory. Na obou stranách extrémně placatého údolí řeky Flathead, ve kterém se mé městečko Ronan nalézá, se tyčily extrémně špičaté hory. Wow!, řekl jsem si po Americku, tak tohle je tedy Montana, „Big Sky Country“, jak je napsáno na espézetkách všech aut, která odtud pochází. Později mi bylo vysvětleno, že takto to vypadá pouze v západní Montaně, kde se nalézáme my, ve východní Montaně, kde byl před dvěma lety například Hrabíno, bych prý viděl jen ta placatá údolí bez hor.

Na to, jak je město Ronan – pojmenované po jakémsi slavném Americkém generálovi, o kterém zde nikdo nic neví – malé, je poměrně slušné zařízení. Má asi jen tři tisíce obyvatel, ale nechybí zde nemocnice, klinika, škola, několik benzínek, dva hypermarkety, asi deset kostelů, hromada fastfoodů a mnoha dalších věcí. Holt Amerika! Důležitým faktem je, že se nalézáme v indiánské rezervaci, takže asi polovina lidí zde jsou indiáni.

### Máma, táta, děti, pes...

...a ještě žába, králíci, kočka, křeček a dva zahraniční studenti. Má rodina je na české poměry obrovská – dva rodiče, šest dětí, domácí mazlíčci a my, „exchange students“. Já a prima dívka z Mongolska, které se zde říká „Jae“, jelikož nikdo zde nedokáže vyslovit její právě jméno. Docela velká změna pro mě, kdož nemám žádných sourozenců.



## RHS

Míněno nikoliv „Rolečkův Humanitní Seminář“ nýbrž „Ronan High School“. Plně jsem využil výhod pozice výměnného studenta a nabral jsem si předměty, které jsou „fun“. Nejlepším předmětem je jednoznačně Jazz Band. Škola má sice pouze tři sta studentů (devátá až dvanáctá třída), ale naše školní kapela přesto čítá přes padesát lidí. Uhlíř by byl v sedmém nebi.

Mi spolužáci jsou ve většině fajn. Neřekl bych, že jsem si už našel nějaké opravdové kamarády, ale většina lidí je zde dost v pohodě a potkal jsem zde pár takových, kteří jsou ještě víc v pohodě než ti ostatní. Jeden z nich vypadá jako pozůstatek z dob hippies – dlouhé vlasy, barevná batikovaná trička. Druhý se zase celou dobu chová, jako by ho právě pustili z blázince. No prostě ideální společníci pro mne :-)

Nicméně je zde taky spousta lidí kteří jsou naprosto beznadějně blbí, anebo je to jejich dobré já skryto někde opravdu hluboko. Zvláštní je, kolik z nich zde zajímá, jak se řekne český „fuck you“. Už mě to docela přestávalo bavit, tak jsem jednou někomu řekl, že je to „jsem osel“, což pak hrdě zahulákal na široké okolí.

## In God We Trust

Věřící Američané jsou opravdu zapálení pro svou víru. Většina obyvatel Ronanu jsou katolíci, mnozí pak luteráni. Naše rodina navštěvuje každou neděli místní mormonský kostel. Zprvu jsem se zděsil, ale když jsem postupem času zjistil, že jsou to úplně normální fajn lidé, jen nekouří, nepijí alkohol, kávu a čaj a jsou možná trochu více konzervativní a upnutí ke svým morálním standardům, než by bylo zdravo.

## Americké postřehy

Správný Američan nechodí pěšky, nejedí na kole, nepřevazuje se autobusem (skoro žádné tu nejsou), ale používá automobil. I když se chce přesunout třeba jen sto metrů. Správná americká rodina jezdí nejméně třemi automobily a alespoň dva další má odstavené na zahradě. Američan se směje na každého, koho potká, a vždy se zeptá „How are you doing“. Všechny školní aktivity, školní autobus či městská knihovna jsou zcela zdarma. Pokud se vám však něco stane a musíte k doktorovi, ten vám sice napraví zdraví, ale posléze i vybrakuje peněženku. Ne že by kradl, to jen zdravotní péče je zde extrémně drahá. Většina lidí zde nemá ráda Obamu a tvrdí, že „Obama sucks“. Nejdůležitějším faktem však je, že všichni Američani jsou vždy veselí, optimističtí a berou život s humorem!



Honza Kaczor, ex-septima



## Cesta tam a zase zpátky

**Ač je to už několik týdnů, co jsem se neslavně vrátil ze své zahraniční cesty, stále se najdou lidé, kteří se mě, ať už z čiré zlomyslnosti, nebo pouze z nevědomosti, ptají na důvod mé nenadálé přítomnosti ve škole. Tyto otázky mě nakonec donutily k sepsání textu, ve kterém se s konečnou platností vyjádřím k celému průběhu oné neblahé události.**

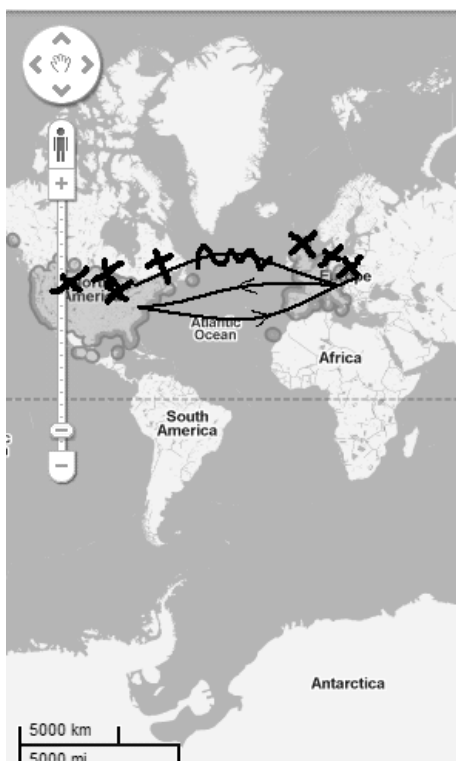
Vše začalo 3. září, když jsem pln očekávání a s širokým úsměvem na rtech vstoupil na palubu letadla, třímaje v ruce letenky do Frankfurtu, odkud jsem měl ještě téhož dne odlétnout do Chicaga. Osud v podobě nárazového větru tomu tak však nechtěla ani můj úctyhodný běžecský výkon v útrokách frankfurtského letiště nezachránit to, co nabralo letadlo během svých přistávacích manévrů. Když jsem se zkrátka dostal po namáhavém sprintu s dvacetikilovou taškou na zádech k bráně A22, mé letadlo do Chicaga bylo již hodnou dobu ve vzdušném prostoru. Již tehdy se nejspíše uvedly do pohybu okolnosti, které ve výsledku vedly k oné tragédii a k tomu, že tu teď sedím s vámi v této škole, místo toho abych seděl ve škole úplně jině, s lidmi úplně jinými. Tehdy jsem ale byl stále celkem veselý myslil a užíval pohodlí čtyřhvězdičkového hotelu, který mi poskytla má letecká společnost, neboť jsem musel počkat na další den, kdy jsem měl nastoupit na náhradní let do Filadelfie. Noc jsem strávil celkem bezstarostně sledováním dámského fotbalu a usrkáváním džusu z pokojového baru a další den jsem stejně bezstarostně a stále s širokým úsměvem na rtech nastoupil do letadla mířícího vstříc Spojeným státům.

Již v letadle jsem se začal obohacovat americkou kulturou v podání Zaca Efrona a jeho pozoruhodných hereckých výkonů v sérii Muzikálů ze střední, nehledě na pořádnou hroudu americké kultury, která si přisedla na vedlejší sedadlo a které se, pro mě nepochopitelným způsobem, dařilo přetékat a podtékat operku na ruku, kterou jsem při pohledu na svého nového spolusedíčího okamžitě sklopil.

Po osmi hodinách letu jsme vystoupili ve Filadelfii do pochmurného podzimního počasí a okamžitě nastoupili do fronty na pasovou kontrolu. Po asi tříhodinovém čekání jsem se konečně dostal na řadu

a u přepážky mě uvítal mr. Nebesnik, malý chlápek s plochým nosem a obrovskou pistolí, který se stal po zbytek večera mým průvodcem americkou byrokracií. Naprosto přesvědčen o bezchybnosti svých výjezdních dokumentů jsem s úsměvem odpovídal na všechny otázky, a tak mě velmi překvapilo, když mi na konci pohovoru sebral pas, zapečetil ho do obálky a poslal mě na „secondary control“. Můj široký úsměv se začal rozpouštět.

Secondary control probíhala v malé zamčené místnosti přeplněné bratry Východoevropany. Než na mě přišla řada, opět jsem čekal asi tři hodiny, během nichž jsem byl svědkem mnoha humorných událostí, například zatčení vousatého Itala, který ve svém kufru pašoval asi padesát lahví vína. Že se konečně dostalo na mě, jsem pochopil z toho, že do té chvíle kamenný a všechny mé otázky ignorující mr. Nebesnik mě místo odpovědi na poslední otázku chytl za ruku a odvedl do místnosti ještě menší. Od té chvíle se ptal už jenom on.



Výslech trval asi hodinu a půl a bylo mi v jeho průběhu vysvětleno, že budu vyhoštěn, neboť jsem neměl správné povolení pro vstup do USA. Jako uživateli bezvízového styku mi bylo povoleno vstoupit na půdu Spojených států pouze za účelem turistickým, nikoli však studi-



jním. Po podepsání mnoha protokolů a zřeknutí se práva na lékařskou prohlídku jsem konečně mohl zavolat rodičům a seznámit je s touto novinou. Přijali to statečně, pouze můj bratr, který plánoval proměnu mého pokoje v botanickou zahradu, byl asi lehce zklamán.

Po ukončení telefonátu mi byla nabídnuta tři východiska: Mohl jsem požádat o azyl a těch pár dní do začátku řízení strávit v místním vězení; odmítnout závěr mr. Nebesnika, požádat o soudní slyšení a do jeho začátku počkat v místním vězení; nebo jeho rozhodnutí akceptovat a nechat se vyhostit. Z nějakého důvodu se mi nechtělo strávit pěkných pár dní v jedné cele s vousatým Italem, obzvláště když mu zabavili všechno víno. Zvolil jsem tedy třetí možnost a za pár hodin jsem již seděl v letadle mířícím vstříc mým milovaným spolužákům a jejich překvapeným výrazům a jedovatým otázkám.

Asi z této příhody neplyne moc zajímavých poznatků, snad jen, že se skutečně vyplatí si před odletem zkontrolovat výjezdní požadavky a že je lepší se raději vyhnout malým Američanům s velikou pistolí.

Jáchym Srb, septima





## Co jsem v Kanadě opravdu nečekal

Očima průměrného Evropana je Kanada mrazivou zemí, plnou javorových a borovicových lesů, kde se lidé baví hokejem. Sám jsem tam s podobnými očekáváními odjížděl – některá z nich se později potvrdila, v mnohém mě ale Kanada, konkrétně Québec, kde jsem pobýval, překvapila.



Iluze Evropana o chladném kanadském podnebí jsem ztratil hned po přistání v Kanadě – na letišti mě totiž přivítalo pětatřicetistupňové vedro. Jak jsem ale na příjemné teplotě vzpomínal v zimě, kdy jsem si protřpěl i mrazy třicet stupňů pod nulou. Místním obyvatelům ale tuhá zima vůbec nevadila. Na koleji jsem měl jako jeden z mála přes zimu zapnuté vytápění, a to již od začátku listopadu až do konce března. Několikrát se mi také stalo, že když mě navštívil jeden z mých kanadských kamarádů, topení mi se slovy „Ty sis asi omylem zapnul topení“ ochotně vypnul. Pouze jeden obyvatel koleje, čínský univerzitní student Jianglin, který přijel

do Kanady vyučovat mandarínštinu, na tom byl ještě hůř než já. Začátkem prosince si dokonce musel do pokoje přikoupit přístavná elektrická kamínka, aby mu v noci nebyla taková zima. Celý leden se pak neodvážil vyjít ven – většinu času totiž trávil na pokoji u svých kamen. O otužilosti Kanadčanů jsem se mohl přesvědčit i u své host-rodiny, kde jsem pobýval o víkendech a svátcích. Můj host-otec v zimě občas zapomínal na noc zapálit oheň v kotli, v takových případech jsem se ráno budil zimou. Když jsem poté sešel ze svého pokoje dolů, většinou jsem ho našel v pyžamu a trepkách před televizí, jak v klidu popíjí své ranní pivo. Překvapení ohledně kanadského klimatu bylo tedy dvojnásobné – v létě nečekané vedro, v zimě nad očekávání tuhá zima.

Škola, kterou jsem během svého studia v Kanadě navštěvoval – Collège Saint-Bernard –, je komplex pro více než 1500 osob. Pro mě, zvyklého na PORG, kde vládne rodinná atmosféra a kde se prakticky každý s každým zná, to představovalo něco zcela neznámého. Myslel jsem si, že na Collège Saint-Bernard budou oproti PORGu vztahy více neosobní, že učitelé i ředitel nebudou mít na své žáky vzhledem k jejich obrovskému počtu tolik času. V tom jsem se ale úplně zmýlil. Vztahy mezi profesory a studenty byly vynikající, učitelé své žáky v jejich úsilí za každých okolností podporovali. Velký důraz se kladl především na motivaci k další práci, například v podobě různých ocenění. Profesori se ale věnovali také slabším studentům – každý den probíhala takzvaná „centra pomoci“, kde byli učitelé všem žákům k dispozici. Většina profesorů byla dokonce ochotná si se studenty během polední pauzy nebo po skončení vyučování domluvit osobní schůzku. K výborné atmosféře přispívaly i školní akce – výlety, soutěže, koncerty nebo sportovní zápasy.

Kapitolou sám o sobě pak byl ředitel Collège Saint-Bernard pan Alexandre Cusson. Už před odletem do Kanady jsem z korespondenčních kontaktů vytušil, že to bude mimořádně příjemný člověk; byl to koneckonců on, kdo mi při hledání studijního stipendia v Kanadě vyšel vstříc. Má očekávání však vysoce překonal. První týden mě ubytoval u sebe doma a seznámil mě s několika bývalými studenty a zároveň jeho přáteli přibližně v mém věku, se kterými bych si mohl rozumět. Během celého roku jsme spolu navštívili několik představení, mnohokrát jsme spolu povečeřeli, dokonce jsme spolu

i párkrát vařili. Mimo to mi pomohl domluvit návštěvu Niagarských vodopádů a velkých kanadských měst – Québecu, Ottawě a Torontu. Když jsem měl jakýkoliv problém, pan Cusson byl i přes svou neuvěřitelnou zaneprázdněnost vždy ochotný mi pomoci; několikrát kvůli mně dokonce přerušil svá jednání. Ohromil mě také nesmírně vřelý vztah mezi ním a studenty. Účastnil se nejrůznějších školních akcí, podílel se i na jejich organizaci. Se studenty se zde přirozeně bavil, dokonce i vtipkoval. Bezpochyby mohu říct, že pan Cusson je jedním z nejlepších lidí, které jsem kdy poznal.

Podobně mile jsem byl překvapen mentalitou Kanadčanů. Když jsem do Québecu odjížděl, očekával jsem drsné severany – sice příjemné, ale uzavřené a nepřístupné lidi. Naprosto jsem se ovšem spletl. Québečané byli velmi sympatiční a otevření, ochotní a komunikativní. Několikrát jsem si velmi příjemně popovídal třeba s prodavačkou nebo s kadeřnicí. I kanadský přístup k životu se od toho českého velmi liší – u nás si člověk leda tak vyslechne, jak je všechno, slušně řečeno, k ničemu. V obchodě se na vás prodavačka často pouze mračí a vypadá, jako by se těšila pouze na okamžik, kdy opustíte obchod; nemluvě o našem pověstném „čecháčkovství“. Nic takového jsem v Kanadě nezažil – lidé jsou pozitivně naladěni, přívětiví, usměvaví a přející.

Co jsem ale v Québecu jako v bývalé součásti francouzského koloniálního impéria vůbec neočekával, byla absence jakéhokoliv slušného stolování. Základní zásady, jako že se jí nožem i vidličkou nebo že se – než se začne jíst – čeká na posledního, jako by pro tamější obyvatele vůbec neexistovaly. Obyčejný Kanadčan ihned, jak dostane na stůl svou porci, začne doslova „bagrovat“ vidličkou jídlo z talíře. Překvapilo mě, když jsem při servírování špaget jako jediný používal lžici a vidličku, na kterou jsem těstoviny namotával. Ostatní si s tím příliš hlavu nelámali: nožem rozkrájeli špagety na kratší kousky a „najeli“ na svoje klasické bagrování. Francouzskou tradiční lásku ke kultuře stolování a k dobrému jídlu obyvatelé Québecu, zdá se, od svých evropských příbuzných nezdedili. Naopak – vše, co se týče stravování, přejali od svých jižních sousedů ze Spojených států – samozřejmě s očekávanými důsledky. Všude je plno různých McDonaldů, PKF (frankofonní varianta KFC), Burger Kingů a dalších fast-foodů, kde si můžete vybrat z „bohaté“ nabídky hamburgerů, hranolek a steaků. Kdybyste hledali obyčejnou restauraci, kde vás obslouží obyčejný číšník a dáte si obyčejné jídlo, našli byste pouze luxusní pětihvězdičkové podniky, kde vás jídlo bez přílohy přijde na bezmála čtyřicet kanadských dolarů. Pozůstatkem starých dobrých francouzských časů v Québecu je už jen bohatší nabídka některých pochutin: na rozdíl od zbytku Severní Ameriky zde ještě běžně seženete francouzský sýr nebo bagety. Mnohem oblíbenější ale beztak je tučný „americký“ čedar a sladký bílý toastový chléb.

Za deset měsíců, které jsem v Kanadě strávil, jsem poznal jinou zemi a pro Evropana odlišnou kulturu i mentalitu, pozoroval jsem rozdíly i v každodenním životě. Největší překvapení na mě ale čekalo až na samý konec mého pobytu. Během ceremonie na závěr školního roku a předávání studentských cen (typu „Největší vlezdoprdelka“ nebo „Největší drbna“) jsem se v anketě „Koho bych nejraději políbila“ umístil v první pětce. To bych od sebe, nebo lépe řečeno od Kanadčanek, tedy opravdu nečekal. Jen doufám, že v této anketě nehlasovali žádní kluci...

Šebestián Kroupa, oktáva

# Oranžová letní „brigáda“

## Reportáž o letním sociálnědemokratickém peacemakingu

Jak postupně stárnu, je stále těžší pro mě najít zábavný program na léto. Čím dál více dní trávím přes léto v Praze a snažím se najít nějakou činnost, která by mě bavila. Předminulý rok to byla práce pro noviny, během tohoto léta jsem se pro změnu zapojil do předvolební kampaně sociální demokracie.

**PAROUBEK  
ŠKODÍ  
LIDEM**



[www.antiparoubek.cz](http://www.antiparoubek.cz)

Vidina brigády pro stranu, která má sice našlápnuto k vítězství ve volbách, jejíhož předsedu ale téměř každý bytostně nesnáší, se možná zdá jako vystřížená z psychologického thrilleru, mě ale zaujala natolik, že jsem se přes Facebook přihlásil. Práce na první pohled vypadala více než zajímavě – za úkol jsem měl uklidňovat rozjitřené emoce během mítinků, kde vystoupil Jiří Paroubek. Jednalo se o projekt takzvaného anti-konfliktního týmu, zformovaného po neúspěšných volbách do Evropského parlamentu, který výraznou měrou ovlivnily excesy odpůrců, ale i příznivců sociální demokracie.

Reakce Jiřího Paroubka a jeho ochranitelů na nenávislé ataky nejen že neuklidnily vášně, napětí na setkáních s voliči navíc eskalovalo. Jak jsem se později během práce pro sociální demokracii dozvěděl z mnoha fotografií a záběrů videokamer nejagresivnější složku demonstrantů tvořila anarchistická organizace Antifa, pro kterou je demokratická levice nejnenávidějším protivníkem. Smutné na celé věci je to, že žádné noviny o této skutečnosti nereferovaly a například ve večerních zpravodajských relacích byly stále dokola přehrávány

záběry rozrušených důchodců a členů sociální demokracie.

Pro předčasné volby byl proto vybrán model studentského týmu, který formou diskuse a otevřenosti dokáže uklidnit jakékoliv výtržnosti během mítinků – jak ze strany odpůrců sociální demokracie, tak jejich příznivců. Inspirací pro PR agenturu pověřenou vedením kampaně byly obdobné projekty během mítinků Angely Merkelové a Baracka Obamy. Českou variantu zajišťovalo hnutí Mladých sociálních demokratů a jen díky souhře náhod jsem se jakožto sympatizant do tohoto týmu dostal.

### Reklama

Spodobnou práci jsem se zatím neseťkal. Na shromáždění sociální demokracie ani jakékoliv jiné strany jsem nikdy nechodil, proslulý mítink na pražském Andělu jsem viděl pouze v televizi. Hodiny a hodiny jsem sice během minulých let strávil hádkami se svými pravicovějšími studenty, nikdy jsem ale nebyl konfrontován s agresivním odpůrcem ČSSD. Hlavním důvodem, proč jsem se celého projektu zúčastnil, bylo znechucení vajíčkovou kampaní, která mezi českou veřejností téměř nastolila ovzduší občanské války. Jiřího Paroubka jako předsedu sociální demokracie odmítám, s mnohými kroky celého předsednictva se nemůžu ztotožnit, přesto se domnívám, že nesnášenlivost mezi pravicí a levicí přesáhla únosnou mez.

Celý tým musel samozřejmě projít školením od PR agentury. Byli jsme konfrontováni s figurantem, který nám do obličeje z deseti centimetrů ječel všelijaké nadávky, počínaje neškodným „komárem“ (oblíbená přezdívka pro komunisty) a konče termíny, které jsem v životě neslyšel. Naším úkolem bylo pokusit se tohoto člověka uklidnit diskusí a vlídným přístupem. Šlo to velice těžce, vzhledem k tomu, že se nám snažil ukázat toho „nejnasranějšího a nejagresivnějšího antiparoubkistu“ a zběsile u toho mával holí.

Některé dívky po tomto školení odmítly další účast na projektu.

Dalším důležitým bodem přípravy byla prezentace našeho týmu pro média. Celá PR složka projektu spočívala na klipu, který jsme během několika dní natáčeli v Praze a Benešově. K dispozici jsme měli kompletní štáb s režisérem Mikym, který

se vyznačoval nespokojeností se vším, co natočil. Jenom moji desetisekundovou scénu poručil opakovat asi třicetkrát, přičemž byl stále nespokojenější.

Nakonec dopadl klip lépe, než kdokoliv ze zúčastněných předpokládal, v kontextu pozdějšího vývoje na politické scéně však po právu vyvolává spíše úsměv.

**HLAVÁČEK  
POMÁHÁ  
ŠKODIT**



[www.antihlavacek.cz](http://www.antihlavacek.cz)

### Topolánek není oukej

„Nejdůležitější je dostat lidi na svoji stranu,“ radil nám zaměstnanec agentury, který nás měl na starost. „Dokázat jim, že vám také Jiří Paroubek vadí, protože to je naprosto normální, neexistuje moc lidí, kteří by ho měli v lásce.“ Cílem našeho týmu bylo proto také obrátit pozornost i na Paroubkova hlavního konkurenta, předsedu ODS Mirka Topolánka. Lidem neměl být Jiří Paroubek omlouván a vyzdvihován, celá sociální demokracie a reklamní agentury se už dávno smířily se skutečností, že předseda partaje je marketingově neprodejný a řešením celého problému není obrana jeho osobnosti, ale atakování Mirka Topolánka.

„Topolánek mě nezajímá, vadí mi ten váš Paroubek,“ zněla však nejčastější odpověď oslovených občanů.

A mnozí dodávali: „A to se nestydíte pro něj pracovat?“

Nestyděl jsem se. Byl jsem naopak stále nadšenější z toho, že o prázdninách neseďm na zadku a konečně dělám něco zábavného i vzrušujícího.

## Mítink

Hned první den brigády jsme s několika dodávkami odjeli od Lidového domu směrem na Brno, kde se mělo konat symbolické zahájení předvolební kampaně. Zvláštní na celé flotile automobilů bylo to, že se tam neobjevilo ani jedno české auto, což v kontextu právě probíhajícího boje o šrotovné vypadalo vskutku komicky.

„Strčte si, vole, celou tu sociální demokracii do prdele,“ zařval mi do obličeje hned první člověk, kterého jsem v ulicích Brna potkal. Ačkoliv jde o moravskou metropolí, levicové myšlenky se zde příliš nenosí. Pokusil jsem se mu alespoň nabídnout leťák, aby se seznámil s tím, čemu nadává. Přistál mi u nohou.

Moje sytě oranžové triko působilo na lidi od pohledu jako pověstný červený hadr na býky. Stačilo jen otevřít pusu a byl ze mě navíc ještě Pražák. Volební programy jsem za dopoledne rozdál tři, z toho dva si vzala pochybná mládež, která je evidentně plánovala použít na filtry.

Odpoledne jsme dostali k dispozici plnou dodávku oranžových růží, které jsme společně s Jiřím Paroubkem rozdávali po ulicích. Najednou bylo kolem mě na dvacet lidí, kteří se doslova rvali o překrásné květiny. „Můžu dostat dvě? I pro mamku,“

volaly na mě brněnské studentky a poctivě si ke každé růži braly i volební program. „Když mi tu růži necpe Paroubek, tak je ta sociální demokracie hned sympatičtější,“ glosovala názor většiny jedna z dívek.

Během mítinků jsem měl možnost diskutovat s mnoha odpůrci Jiřího Paroubka, kteří dorazili například s rudou vlajkou, tričkem iniciativy Antiparoubek.cz nebo s obyčejnými transparenty. Překvapivě se nejednalo v drtivé většině o odpůrce sociální demokracie jako takové, vadil jim pouze kontroverzní předseda. Překvapivý byl i moment, kdy se tito lidé, kteří se označovali za odpůrce Jiřího Paroubka, postupně zařadili do fronty na jeho vlastnoruční podpis.

## Stinná stránka kampaně

Kromě faktu, že pracovat pro sociální demokracii je všeobecně považováno za nepříliš atraktivní, měla brigáda ještě mnoho dalších stinných stránek. Byl to zejména nikdy nekončící chaos, který se objevoval během organizace jakéhokoliv mítinku, setkání s odboráři anebo jen procházky Jiřího Paroubka po Českém Krumlově. Hodiny a hodiny jsme byli zavřeni v (naštěstí klimatizované) dodávce s nápisem Jistoty a naděje a čekali, než nám bude dán pokyn postavit se za záda předsedy strany a nechat se s ním vyfotit pro média.

Největším propadákem byl však bezesporu výlet do Olomouce. Jako pražští členové předvolebního týmu jsme dostali jednoho dne ráno k dispozici starou Fabii a bylo nám řečeno, ať se ve dvě hodiny hlásíme na Horním náměstí v hanácké metropoli. Čtyři hodiny jsme se loudali neklimatizovaným vozidlem po rozpálené dálnici D1, abychom po příjezdu do Olomouce zjistili, že za úkol máme rozdat patnáct růží a potom se máme vrátit do Prahy. Výsledkem celého dne tak bylo osm hodin v autě a pět minut opravdové práce.

Brigáda to byla i přes tato negativa zábavná a inspirativní, a kdyby nám všelijaké nadpřirozené síly nepřekazily předčasné volby, byla by ještě zábavnější.

Radek Hlaváček, oktáva



## FMP – Ahoj sousede!



Krátce poté, co jsem se letos v únoru vrátil ze studijního pobytu zpět na PORG, mi přišel e-mail. Můj Gastvater, tedy otec hostitelské rodiny, mě v něm požádal, abych pro něho přeložil jistý formulář, který musil být odevzdán německy i česky. Žádal jím jménem Diakonie v Annabergu Fond malých projektů (FMP), jeden z prostředků přerozdělování „evropských peněz“, o dotaci na projekt, kterého jsme se letos v létě mohli se spolužačkou Annou Hejrovou zúčastnit.

Jedním z cílů fondu, což je také důvod, proč musela být žádost odevzdána bilingvně, je sblížit Čechy a Němce z oblasti Krušných hor. Z toho motto fondu „Ahoj Sousede. Hallo Nachbar.“

Projekt, kterého jsme se v létě zúčastnili (nikoliv jako klienti, ale jako tlumočníci), přivedl na týden dohromady mentálně postižené lidi s jejich pečovateli z ústavů z Německa i Česka. Pro pečovatele byly připraveny přednášky a diskuse, přes den byl pro postižené s jejich pečovateli připraven program složený z výletů za zajímavostmi po obou stranách hranice, tvořivé práce a kázání.

U toho všeho jsme byli my a tlumočili. Od přednášky o alkoholismu, přes říkanku na dobrou chuť či návštěvu zoo až po vystoupení hudebního baviče. Celý tento týden mě osobně nesmírně obohatil. Poznali jsme zajímavé prostředí a nové lidi, na vlastní kůži jsme zakusili péči o postižené lidi a podívali jsme se opět do Annabergu, kde jsme oba prožili značnou část studia. A v jistě neposlední řadě jsme si koncem prázdnin velmi poctivě zopakovali alespoň jeden z předmětů.

Metoděj Bohuněk, septima

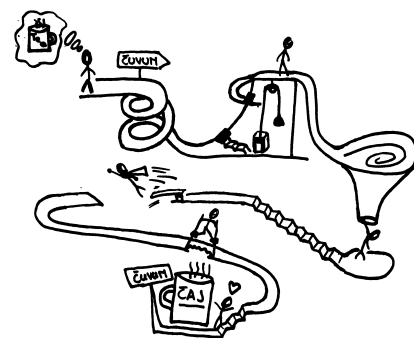
## Pozvání na čaj

Zavřete oči, provedu vás po škole. Začneme odshora. Sejdeme ze střechy přes půdu do prvního patra. Třídy, úřad, sborovna. Následují schody. Přízemí plné skříněk. Sem tam nějaký ten záchod či učebna.

Cítíte tu vůni? Někdo něco vaří. Nejspíš dole. Právě tam míříme. Další schody. A dveře. Dveře a schody. Sklep. Dlouhá chodba. Matně si vzpomínáte, že někde na jejím pravém konci se nachází počítačová učebna a za ní výtvarna, kterou jste od konce tercie nenavštívili snad ani jednou.

My se však vydáme opačným směrem. Mineme červený gauč – mimochodem, kdy jste na něm naposledy seděli? – kotelnu i fotokomoru, projdeme prosklenými dveřmi. Tak co, už víte, kam vás vedu? Ne, není to ani knihovna ani hudebna. Jsme u cíle. Zelený závěs. A za ním... Pa-

matujete si ještě vůbec, že máme něco jako školní čajovnu? A víte, že je v provozu?



Vy se ptáte, k čemuže je taková věc vlastně dobrá? Především je to příjemné a klidné místo. (Přehlédneme-li hordy zonužiznivých primánů, které sem občas za bojového pokřiku zonkyzonkyzonym átezony?mátezony!vtrhnou a dožadují

se oblíbené limonády.) Můžete si zde sednout a nerušeně si s někým popovídat či se samostatně věnovat ušlechtilé činnosti zírání do prázdna. Ale možnost je samozřejmě víc. Jára Cimrman a Honza Kaczor například vymysleli několik set různých aktivit, jež v ČUVUNU lze provozovat. Kromě toho se tu můžete něčeho dobrého napít a snažíme se, aby tu bylo co nejčastěji také něco k jídlu. K vaší spokojenosti jsme zavedli například Knihu přání a stížností, snad se dočkáte i dalších vylepšení.

Takže, co takhle čajovnu čas od času pocítit svou přítomností? Ano? V tom případě už zbývá jen poslední otázka: Co si dáte?

Theodora Voráčková, kvinta

## Nový čajovna

Dozvěděl jsem se, že na „Novém“ skupinka terciánů založila a provozuje čajovnu. Jeden z nich, Adam Lochman, mě hned pozval na rozhovor, iniciativa se počítá, tak jsem se vydal znovu sondovat do prostředí našeho bratříčka. Jemu a ještě dvěma čajovníkům, Vojtovi a Sofii, jsem kladl otázky ohledně jejich projektu v prozatím-ním prostoru čajovny, koutě na konci chodby.

**Tak do začátku – Mohli byste mi říct, jak vás napadlo založit si čajovnu?**

A: My jsme věděli, že na starém Porgu čajovna už je –

S: Myslíš na Porgu v Libni.

A: Samozřejmě – chtěli jsme jít mít taky, protože zrovna my tři máme hodně rádi čaj a taky chodíme do čajoven a přišlo nám to jako super nápad to tady využít.

S: Prostě nějaký tišší místo, než jsou naše chodby. Teda jiný chodby než tahle... Tady si lidi dělají domácí úkoly, a jak ten čaj má nějaký ten kofein v sobě, tak je to probudí.

**Plánujete to tady ještě oddělovat? Protože zatím je to dost otevřený.**

S: My jsme tady chtěli mít závěs, ale nějak to jako...

A: Sem vůbec nikdo nechodívá, bývá tady málo lidí.

V: Až vlastně my budeme první okupanti týchle oktávy. Ukazuje na dveře opodál. Takže tu takový rušno opravdu není. Ale problém je akustika. Je tu ozvěna, a to i když je tu míň lidí a potichu.

**Takže se kousek přesuneme, vy jste říkali, že jste dostali do začátku dva tisíce?**

A: Hlavně na čaje, a pak ještě na nějaký nábytek, ale to moc splácet nemusíme.

S: Taky máme platit nájem, i když ho zatím po nás nechtěli, takže to zatím tak nějak necháváme.

A: Asi tři stovky.

**Spíš jsem chtěl vědět, jak vás škola podporuje ve vašem snažení.**

V: Tak školy jsou všechny finance do toho vražený. Z nich nějakým způsobem splácíme část – třeba momentálně ty čaje. Něco už tu bylo, nábytek je koupenej většinou z IKEA a taky jsme různě něco donesli...

S: Zkontaktovali jsme pár rodičů a dostali darem varnou konvici nebo nádobí.

A: Škola nás taky podporuje tím, že tu dělá věci jako čajovou noc nebo sem budou chodit semináře a tak. Nebo jsme oslovili profesory, aby nám tady něco vyrobili, takže třeba v sekundě nám při češtině vymysleli a napsali takový pravidla nebo tak. Ukazuje stůžek papírů, na prvním je napsáno „Nehraj si s nábytkem čajovny (ani se servírkama)“.

**A máte nějaký další plány?**

V: Shodli jsme se, že tady chceme udělat takovou galerku, kde by se vystavovaly práce studentů.

A: Něco jako GAUČ.

A: Jinak jak sis asi všiml, jak je tady to lino, tak je to zatím takový sterilní, neútulný.

Je vidět, že tu před námi byla základka. Teď teda spoříme na koberce.

**Sami?**

A: No jasně

S: Z toho, co vyděláme nebo co nám dají rodiče.

V: Chtěli bychom jich tady mít víc, takovou koláž.

S: Taky bychom chtěli trochu zatemnit, udělat takovou útulnost.

**Tak nemusíte to taky mít jako úplnou čajovnu, podle mě by se to tady dost hodilo tou světelností na galerii, k tomu si sednout na čaj nebo kafičko...**

A: To je pravda, že nám hodně lidí poslední dobou říká, že to tady vypadá spíš jako taková kavárna. Že tu spíš máme hrnky, že toho tady máme hodně z IKEA. Je to tady takový světlejší a modernější.

S: Ale zase musíme brát v ohledu to, že jsme moderní škola, jak je to tady zařízený, technika ve třídách.

V: Nemůžeme to udělat jako pěst na voko, no.

Tak hodně štěstí a díky za rozhovor.

Vojta Witzany, oktáva

## Gymnázium Amazon

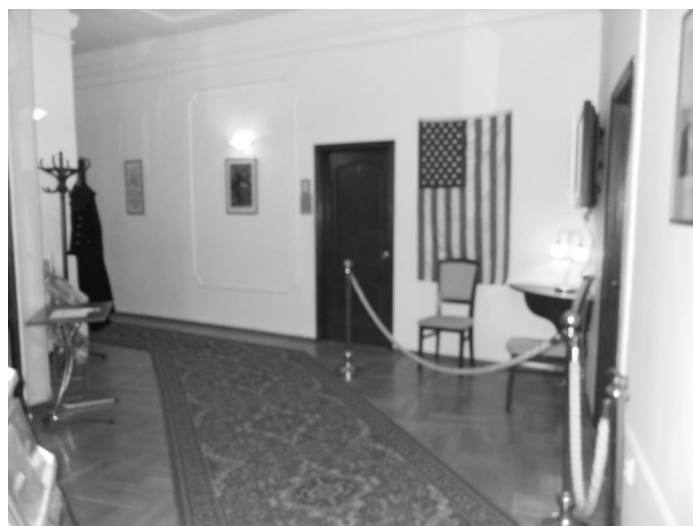
Nora narazila na školu, která prý sídlí v hotelu. Protože jsem neměla nápad na článek, rozhodla jsem se jít s ní. Na webových stránkách jsme se dočetly, že se jedná o anglicko-české čtyřleté gymnázium. Několikrát opakují, že absolvent bude připraven do života, schopen komunikovat a spolupracovat, zbaven předsudků a zodpovědný. Zvědavý, jakými prostředky se toho škole daří docílit, jsme se vrhly do útrobu budovy s velkými dveřmi, situované mezi Hlavním nádražím a Václavským náměstím. Ukázalo se, že tato vzdělávací instituce je teprve v plenkách, vloni nabrali první ročník a letos druhý. Malým počtem studentů se rovná tak akorát PORGu. A profil absolventa je tím pádem otázkou budoucnosti.

Bohužel i když je interiér zajímavý, o senzaci s hotelem jsme byly připraveny, a dokonce naše otázka způsobila během rozhovoru určité rozpaky. Přesto škola sídlí v netradičním prostoru, její hlavní část je rozprostřena v rámci jedné dlouhé chodby. Koberce na zemi, výzdoba na stěnách a dveře po všech stranách tak evokují něco mezi kolejí a právě hotelem. Poprvé jsem si uvědomila, jak dominantní je pro školní prostředí členitost typu rozvětvení chodeb nebo další patra. Kromě toho specializované třídy jako laboroky, tělocvična a jídelna se nacházejí v jiných budovách.

Vydaly jsme se po schodech nahoru za hloučkem, který nám připadal, že by mohl být složený ze studentů. Později se ukázalo, že jsme vešly zadním vchodem, musely jsme se proto přepnat v počítačové učebně a vyšlápnout další tři patra do ředitelny. Tam už na nás čekali a přivítala nás paní ředitelka. Začaly jsme rozhovorem a pak se vydaly na prohlídku. Ze dveří, kterými byla chodba lemovaná, vybíhali studenti a hledali profesory, aby požádali o materiály nebo o povolení jít do počítačové učebny, kde museli mít dozor. Amazon jsme totiž navštívili během projektových dnů, proto se nám v každé třídě naskytl stejný pohled. Hlouček lidí v našem věku soustředěně vystříhoval, lepil, psal nadpisy a hledal v knihách nebo papírech informace o zemi, kterou jejich tým zpracovával. V nabídce jazyků, které se musejí nebo mohou na škole učit, mají kromě angličtiny, francouzštiny a němčiny ještě španělštinu, čínštinu a japonštinu. Projektové dny jsou organizovány v návaznosti na Mezinárodní den jazyků a mají umožnit bližší seznámení s realitami.

Nejzajímavější na naší návštěvě byla možnost pozorovat právě se rozbíhající školu. Pocitově celé místo sálalo motivací a energií něco pořádného vybudovat. Usuzujeme nejen z rozhovoru, který jsme udělaly s paní ředitelkou, ale i z přístupu profesorského sboru k místním studentům nebo k nám. Vztah mezi vyučujícími a žáky je minimálně na stejně dobré úrovni jako u nás a také tady se s některými dohodnete jen anglicky. Funguje zde školní poradce, člen profesorského sboru, kterého si sami vyberete a se kterým se čas od času sejdete a promluvíte si. „Vloni si jednu profesorku vybralo asi osmdesát lidí,“ řekli nám druháci, „ale jinak to funguje dobře, i když nějaké přímo osobní záležitosti stejně neřešíte.“

Dost studentů pochází z anglofonních zemí nebo tam alespoň nějaký čas strávili, v angličtině se ale vyučuje až od třetího ročníku. Část vyučujících jsou proto rodilí mluvčí. „Jo, jsou moc milí, akorát profesorovi na španělštinu nikdo nerozumí ani slovo,“ shrnula své zkušenosti jedna studentka. Obecně si stěžovali pouze na délku vyučování, je zde maximální povolená dotace hodin, tzn. 35 týdně a další čas nabíhá přesuny



mezi budovami. Jinak jsou prý spokojeni, i když si samozřejmě každý pokládá otázku, jak jeho studium dopadne, protože bez zpětné vazby od absolventů je studium na rozbíhající se škole vždycky trochu sázkou do loterie. Uvidíme, někdo můžete vyrazit na reportáž za pár let.

**Nora Behová, sexta**  
**Klára Hutková, septima**

## Rozhovor s ředitelkou Evou Kudrnovou

### **Kolik je na škole studentů?**

Gymnázium jsme otevřeli teprve vloni, tudíž máme v současné době pouze první a druhý ročník v počtu 150 studentů. Každý rok tento počet s přicházejícími novými ročníky narůstá. Naše cílová kapacita školy je čtyři sta studentů. Stále klademe důraz na to, abychom zachovali individualitu každého z nich. Nechceme zde mít bezejmenný dav, proto jsme vytvořili sekci „osobní poradenství“. Víme tak o každém studentovi.

### **Když jsme u toho založení školy, co za tím vlastně stálo, jak škola vznikla?**

Za vznikem školy stála skutečnost, že po dlouhodobé práci a průzkumu znalostí jsme zjistili, že většina studentům maturitního studia, kteří se k nám hlásili, je ve svých devatenácti letech na začátečnické či mírně pokročilé úrovni, což je opravdu špatný výsledek. Proto jsme se rozhodli udělat jazykově zaměřené gymnázium, abychom posunuli hranici rozvíjení jejich znalostí angličtiny z devatenácti na patnáct let.

### **Jak jste se dostali k tomu, že sídlíte v takovém poměrně netradičním prostoru?**

Prostředí, které vidíte, se nám líbí. Další důvod je, že jsme vyšli z jazykové školy, a tedy jsme zatím na její půdě. Poslední důvod je, že nemáme rádi ty obrovské, rozlehlé prostory s kachlíčkovými chodbami, křikem a anonymitou.

### **Jste jazykově zaměřené gymnázium. Na internetu ale uvádíte taky rozšířenou výuku programování. Jak to tedy je?**

Obor informatiky učíme v rámci studia, ale jako obor nebyl otevřen z důvodu malého zájmu. Zájemci o studium na našem gymnáziu jsou více vyhranění na studium jazyků. Máme velkou hodinovou dotaci angličtiny. Na tento předmět klademe hlavní důraz. V prvním ročníku se studenti učí anglicky sedm hodin, v druhém šest od třetího ročníku přibudou vybrané předměty v cizím jazyce. V rámci výuky angličtiny učíme konverzaci, gramatiku, přípravu na zkoušky jako PET, FCE, CEA a tvůrčí či běžné psaní. Během dalších hodin máme prostor na to, abychom vyučovali realie jednotlivých anglicky mluvících zemí a další zajímavosti podle předem daného plánu.

### **Je povinností studenta složit nějakou ze zmíněných zkoušek (FCE, CAE...)?**

Není, ale studenti jsou vedeni k tomu, aby si zkoušku složili, pokud chtějí. Jinak my máme samozřejmě svoji poměrně vysokou hladinu hodnocení angličtiny.

### **Učí zde angličtinu pouze rodilí mluvčí, nebo mají studenti i české profesory?**

Všichni mají od začátku americké učitele. Pokud se jedná o úplné začátečníky, mají dvě hodiny s českým lektorem gramatiky. Jedná se o podporu na prvních krocích, ale jakmile se přehoupnou na vyšší úroveň, nahradíme ho rodilým mluvčím.

### **My máme také rodilé mluvčí. Předloni jsme měli profesorku z Ameriky, která ale nevystudovala přímo ten jazyk, a to nás přivedlo k debatě o rodilých mluvčích a českých profesorech. Jaký je váš názor, i s ohledem na dosažení zkušenosti, co se týče porovnání českého profesora a rodilého mluvčího?**

Osobně si myslím, že nejlepší jsou školení rodilí mluvčí. Já jsem velmi přísná, pečlivě si vybírám, mám zdroje přímo v Americe a doposud s tím nemám žádný problém, takže sto procentně říkám, že jsou lepší díky tomu, že angličtina je jejich rodný jazyk a nikdo nemůže lépe napodobit ani výslovnost, ani obratnost ve vyjadřování. Pokud není možnost vyjadřovat se v hodinách česky, student roste v cizím jazyce mnohem rychleji. Pokud to nejsou školení rodilí mluvčí, kvalita může být malá, ale takové my nemáme. Nicméně student s českým lektorem se může naučit dobře gramatiku, ale podle mého se nikdy nenaučí jazyk přesně. Samozřejmě jsou výjimky, existují u nás vynikající čeští lektoři.

### **Víme, že na vaše gymnázium přijímáte podle průměru. Jaké s tím máte zkušenosti?**

Ano, přijímáme podle průměru. Do 1,3 bez zkoušek a od 1,3 do 1,5 musí studenti absolvovat slohovou etudu z českého jazyka a při slabším výsledku než 1,5 i test „kulturně-společenský přehled“. Z lidí, kteří školu navštíví a na školu se přihlásí, bereme zhruba polovinu. Zkušenosti v tomto směru máme výborné. Většinou jsou studenti, kteří jsou přijati do prvního ročníku, pouze zlenivělí, ne neschopní. Je někdy nesnadné je nastartovat, všichni si však zhruba za dva měsíce na tempo školy zvyknou. A i když na začátku říkají, že učení je mnoho, na jaře již říkají, že to tak strašné zase není.



### **Jak je to s volnočasovými aktivitami? Viděli jsme na vašich stránkách, že je tady docela široká nabídka.**

Je to tak, že studenti se na začátku roku přihlásí buď na třetí jazyk, nebo na nepovinné volnočasové aktivity. Vloni jsme měli například media club, drama club nebo PR club, kde jsme se studenty uspořádali banket. Šli jsme do restaurace, krásně se oblékli a učili se, jak se chovat při takové slavnostní večeři. Další aktivitou byl například kontakt a interview s různými zajímavými lidmi. Vydávali jsme též časopis a na konci roku vytvořili ročenku.

### **Jedna z věcí, která nás velmi zaujala na této škole, je osobní poradce. Jak takový poradce funguje?**

Každý náš student má svého osobního poradce. Zhruba v říjnu předložíme studentům nabídku se jmény učitelů a psychologa školy. Studenti si zaškrtnou člověka, kterému důvěřují, a ten se stane jejich osobním poradcem. Věnuje se jim osobně minimálně jednou za měsíc, v případě potřeby i častěji. Řeší s nimi otázky jejich studia, osobního života, budoucnosti, pocitů, frustrací, prostě všechno, co si potřebují sdělit. Myslím, že to je vynikající možnost, jak řešit svoje problémy, hlavně proto, že studenti sdílejí svoje frustrace s člověkem, kterému důvěřují. Zajišťujeme tak prevenci.

### **Vzhledem k mladému věku školy zatím nemáte absolventy. Přesto, máte už představu, kam studenti zamíří dál?**

Naši studenti vědí, že bez dobré znalosti angličtiny se dnes člověk těžko ve světě prosadí. Studium zde je startovací plocha pro to, aby mohli jít na jakoukoliv školu. Myslím, že se budou zaměřovat víc na humanitní směry. Na školy, kde využijí svoji znalost anglického či jiného jazyka, dost často chtějí studovat v zahraničí. Už od druhého ročníku se je snažíme směřovat na určité okruhy, pomocí projektových dnů a přednášek, aby si ve třetím mohli vybrat volitelný předmět v angličtině podle toho, co jednou budou dělat.

Nora Behová, sexta  
Klára Hutková, septima

Opuštěli jsme Bordeaux v chvatu. Téměř jsme utíkali a za sebou zanechávali město, které se zdálo hořet v těch hrozných rozpálených srpnových dnech. I v katedrále bylo dusivé vlhké vedro, ulice jako rozžhavené plotny a řeka protékala městem celá zažloutlá jako od horečnaté zimnice, podobná roztavené mosazi a také tak sálající. Ani mě netěšilo, že za pár franků jsem koupil vynikající knihu Les Églises de la Gironde. Kniha je hozena do auta a spěcháme ven z města. Už ani minutu v téhle výhni. Pryč a to co nejrychleji.

Za Bordeaux se pomalu začínají zdvíhat kopce, malé vršíky, chlumpy, a tak stoupáme nad město. S přibývajícím výškou a blížícím se večerem se horko dne mírní a mírní, až je docela příjemně a my zmiřňuje svůj chvat a jen tak pomalu projíždíme krajinou francouzského jihozápadu. Ve chvíli, kdy už téměř zastavíme, objeví se odbočka a směrovka s nápisem Chateau Montaigne. Vůbec jsem netušil, že ten slavný objekt ještě existuje, že přečkal všechna ta běsnění, jež postihla Francii „prvorozenou dceru církve a matku všech esejí“. Vydáme se tedy po směru, stoupáme po malé silničce, až nám závora zatarasí cestu. Dále autem nelze a také není třeba. Věž zámku je již vidět mezi stromy a je to, co by kamenem dohodil.

Ale. A nyní přichází to nejpodivuhodnější, cesta vede alejí prastarých cedrů. V řadě stromů jsou mezery, některé stromy jsou pokácené a nařezané na obrovské špalky. Okolo pařezů jsou nakupeny cedrové piliny a drť. V doznívajícím horku dne z cedrových hromad stoupá konejšivá, tišící a uklidňující vůně. Jako by někdo říkal měkká, vlídná slova a zval nás dál. Po všem běsnění dne, únavě a shonu kráčíme pomalu k zámku. Skoro se již stmívá a vše se rozvoní ještě víc. Navršené hromady pilin a cedrové trouchně vydechují oblaka vůně jako veliké kadidelnice. Vše minulé je zapomenuto

a vše současné je jakoby posvěceno. Nikde nikdo, vše mlčí, neozve se ani hlas, zámek se zdá opuštěný. Je uzavřený, vrata i okenice pevně přitažené ke zdem. Jen ta věž stojící trochu stranou má v horním patře okno otevřené. V posledních šikmých paprscích večerního slunce je celá prosvětlená. „Chce strávit klidně zbytek života, bavit se četbou ... upraví si ve věži patro na knihovnu ... píše, co mu napadne, tak nesoustavně, jak jen možno.“ Starý Montaigne melancholický, skeptický v samém soumraku renesance tvořil své eseje tam nahoře, zatímco svět dole běsnil a běsní dál.

Vzal jsem hrst těch voňavých pilin, odvezl domů, uložil je do starého křišťálového poháru a uzavřel stříbrným víčkem.

Někdy ten vzácný relikvíř otevřu a znovu dýchám celý ten dávno zmizelý den. Ta trouchnivina z tak dávna stále ještě voní. Snad se dá ještě něco málo někde uchovat, do něčeho vstoupit třeba i jen skrze piliny.

Jednou jsem v mladickém a velmi nerozvážném romantismu propadl jaru, slavíkům, vlhým nocím a kvetoucím střemchám a natrhal si několik vonných snítek právě tohoto stromu, který rozkvétá podél řeky Chrudimky u nás na černožaborsko-žižínsku. Doma jsem je dal do vázy a znaven jarním blouděním upadl do spánku plného děsivých snů. Kvetoucí střemcha pod širým nebem voní, ovšem v uzavřeném pokoji... Probudil jsem se do místnosti naplněné hrozným nasládlým pachem mrtvol. Znal jsem jej dobře ze svého působení na patologii, byl to on. Vtíravý, neodbytný, příšerný. Hořká vůně cyankáli se přidávala jako pikantní akcent spolu s podivným a těžko určitelným zápachem snad nejbližší pižmu nějakých kočkovitých šelem. I když jsem střemchu hned vyhodil a i když jsem neustále větral, ještě dny a týdny jsem si v některých koutech domu připadal jako ve staré márnici.

Některé zážitky jsou nepřenositelné.

A ještě jeden strom. Nahovětec je ten, kterému dlouho trvá, než se vůbec rozhodne vyrašit. Všude kolem jsou již dávno všechny stromy zelené, jen on stále vystrkuje nahé, pokroucené a začernalé větve k nebi. Vypadá to jako výčitka nebo marná prosba. Vypadá to podivně a hlavně nepatříčně. Míjel jsem tento strom bez většího zájmu, snad i s jistým opovržením, jakkoliv to nebylo často. Nahovětec se v našich zemích zase tak často nevyskytuje. Ovšem znali jsme se ze školních let. V arboretu zahradnické školy jeden rostl a všichni říkali, že je vzácný až z Ameriky, ale mně připadal obyčejný a skoro protivný.

A to až do dne, kdy jsem spočinul pod jedním takovým nahovětvcem, vyčítavě a káravě pohleděv do prázdné koruny. Zdál se mi neužitečný a výstřední se vši tou svou obnažeností, která jako jediná ho činí tak zvláštním.

Romrzen jsem jen tak sebral jeden z velkých dřevitých lusků, které tento strom plodí a pak je pohazuje pod sebe. Lusk praskl v podélném švu svého původního srůstu zjevoval úzkou šterbinu. Ústa sevřená, a přece musící vydechnout. Šepot, možná i nějaké slovo by se dalo zaslechnout. Naslouchal jsem, nic. Přejížděl rukou po hladkém těle lusků. A přičichl k otevřené šterbině. Vůně, jakou jsem nejdříve nedokázal rozpoznat, odněkud z dávna a dávno zapomenutá. Mrazivý zimní podvečer. Ještě je trochu světla, ale na nebi prvních několik hvězd. Mráz přiostruje, až řeže jako sklo. Stojím před chlívem a babička jde dojit krávu. Dojačka cinká o stoličku, kterou si babička nese s sebou. Chlív je velký a temný. Slabá žárovka svítí mdle a vypadá jako lampička u svatoštantku. Dobytek funí a oddychuje, šustí sláma a mléko, které stříká z cecíků do dojačky, zvoní o její kovové stěny. Je už skoro tma a neviditelné kočky se třou o nohy, čekající na teplé vonící mléko. Je mrazivý večer, myslím, že snad i Štědrý den. Chlív je teplý a vonící. To je ta vůně: sladká jako po pečení, sladká, škrobovitá po křížalách, sladká po mléce, sladká po voští, sladká po hnoji a sladká po dobytku, kravách, hovádkách. Hebká po kočkách a hladká po slámě.

V jednom lusků jeden večer. Jeden den. Dětství, protože tehdy se zdá jeden den jako věčnost.

Aleš Roleček



## Tábor

Kvalita Porgazínu upadá. Je to zvláštní, dříve mi připadal velice inteligentním, ovšem posléze začal být stále nižším a pošetilejším. A teď? Vždyť otiskli Epos. Jak hluboko ještě klešnou? Budou chtít snad reportáž z...

Zpět k tématu. Co jsme dělali o prázdninách.

Zatímco jste se vy všichni ostatní někde váleli, byla strana a N.P. (takovej divnej primán) na letním táboře. Spousta lidí sem tam zajede v létě na tábor, vázat uzlíky, kopat díry v zemi a chodit na bojovky. Ne však my!

Nemyslete si ovšem, že by kdokoliv z vás měl být jen sebemenší šanci zažít něco z toho, co zažila slavná partaj (možná ještě ten N.P.). Však považte sami: Elfi zloděj Theodosius se svými dvěma přáteli – trpaslíkem Grunem a lesním elfem Lekronikem – okrádali významné obyvatele v jižních koloniích, otrokařili nevinné domorodce, přepadali obchodní lodě a mučili nevinné vrahy, kteří se neprovinili ničím větším, než že se je neustále pokoušeli zabít. Tyto nanejvýš náročné aktivity nám zabraly minimálně šest hodin z každého dne. Z takového množství Dračího doupěte by se ubohým smrtelníkům množná mohly začít škvířit závity mozkové a rozkládat vnitřnosti, ale strana má vnitřnosti ocelové a mozky přinejmenším titanové, možná s malou příměsí křemíku. To je ale vedlejší.

Ocelové vnitřnosti nejsou vše, a ačkoliv by óda na naše duševní schopnosti mohla zabrat více než tři tisíce znaků, je třeba zmínit i jiné kratochvíle. Strana se kupříkladu ve své nekonečné moudrosti mimo jiné zabavovala hříčkou zvanou airsoft. Několik deathmatchů na zahřátí a mnohé týmové hry. Vrcholem bylo dvouhodinové sezení v lese a střelení do stromů. Podařilo se nám tím způsobem oloupat z kůry mladou borovičku a zlátat přesně tucet větví.

Ovšem, co přivedlo stranu do takové situace, že si musela sama tvořit kratochvíle tak dokonalé, jako jest bezduché poškozování flóry?

To bylo tak. Děti (otroci, trpaslíci, poskoci, stevardi N.P.), hrací hry, se vydaly na cestu kamsi. My ve své nekonečné moudrosti a dobrotě jsme je chtěli doprovodit, v čemž nám ovšem nebylo přáno jistým zástupcem rodu Homo Ergaster. Potřikrát nám to bylo výslovně a důrazně zakázáno. Když nás našli, jak si s nimi ve svém neutuchajícím smyslu pro přátelství a spolupráci na prvním stanovisku vesele povídáme a jdeme s nimi, začalo velké hulákání, hon a výkřiky typu: „Vy jste ale nenápadní!“ Dokonce jsme byli i lákáni v proradnou léčku, kterou jsme bohům, čili námdík, včas prohlédli. Proradný Homo Ergaster na nás pokřikoval: „Podťe sem, o něčem si promluvíme,“ ovšem my jsme mu ukázali svá vznešená záda a urychleně se přesunuli do předem připravených pozic kdesi v lese.

Naše napůl organizátorské povinnosti jsme splnili vytvořením jediné, avšak dokonalé bojovky. Jednalo se patrně o největší výdej energie za celou dobu našeho velkolepého poby-



tu. Fáborkové trasy jsme protáhli co nejhoršími křovinami a podobnejma nesmyslama, aby si N.P. a ostatní užili trochu outdoor experience. Ty zrádné šelmy ale největší hustníky těsně nad potokem obešli a zkazili veškerou legraci.

Říkáte si možná ve své malověrnosti, co tam ta banda efempácká sakra celou tu dobu dělala, to se jen neustále váleli a prudili ostatní? Ovšemže ne.

Náš den měl pevný, až benediktýnský řád.

Den začínal vždycky stejně, budíček v 11 – přibližně ve chvíli, kdy měl zbytek tábora nástup. Poté téměř spartánská snídaně složená z koláčů a čerstvých housek, které z nedaleké vesnice vozili hodní skřítkové, kteří to vždy stihli předtím, nežli jsme se uráčili opustit pohodlí našeho stanu. Následovalo sáhodlouhé, až nekonečné čekání na oběd, který opět vařil někdo úplně jiný, nejspíše opět ti hodní skřítkci, kterým se ovšem člověk pro jistotu v době nebezpečného nárůstu potřebné práce musel vyhýbat. K obědu bylo možno sníst, kolik jen člověk chtěl. Ačkoliv to může znít jako socialismus, nebojte se. Na stranu se pokaždé dostalo. Jen jednou se stalo, že kolem nás prošla chlupatá příšera s pivním pupkem, tentokrát Homo Semi erectus, a stěžovala si, že máme moc nudliček a mrkve v polívce. Po obědě přišlo nekonečné čekání na večeři, kombinované s posmíváním se těm, kteří museli běhat po lučinách a skalních hledajíce kdoví co. A poté konečně přišla vytoužená večeře tvořená zbytky od oběda.

Musím zmínit náš mistrovský kulinářský počin. Od oběda zbyly lívance a strana jich na snídani dalšího dne zabavila celý čtyřlitrový hrnec. Večer jsme si ve své neskonale moudrosti vařili fazole a povedly se až tak, že nebylo skoro možné jíst je bez pečiva. Ovšemže nebohým straníkům brzy došly jak rohlíky, tak chleba. Zbyly dvě možnosti: buď pojit hladý, nebo použít...lívance. Musíme doporučit, lívance s vrstvičkou ostrých fazolí jsou prvotřídní delikatesa.

No a konečně přišel večer, kdy jsme začali hrát. Obvykle jsme hráli tak do půl jedné. Někdy déle. To se samozřejmě s tím, jak tábor postupoval, zvrhlo v hraní také odpoledne a později i dopoledne. Vrcholem bylo šestihodinové válení se, požívání chipsů a pití coly. Problém nastal, když jsme dvoulitrovku vypili a potok, ve kterém se chladily další čtyři, byl celých pět kroků daleko.

Na závěr bych uvedl několik důležitých čísel: 14 dní, 168 hodin DrD+, 72 litrů coly (pepsi i obyč.), přibližně 7,5 kg tradičních bohemia chipsů a 3500 BB kulí o hmotnosti 25 g a maximálně 1 hodina v kuse na nohou.

KANDIDÁT NA PAPEŽE





## Kladenský epos (ukázka)

A vyběhli hned Kladňáci,  
Co věděli, že mají na práci,  
Loď dostat rychle moře na,  
„Hej ve jménu Honana!“ 1600

Však loď je příliš velká  
A voda je zde mělká,  
Tak město z ní udělali,  
Napravie mu jméno dali,  
To město čtrnáct pater má,  
Jaká jsou teď povím já.

První patro lůzy je  
A jídlem tam jsou pomeje,  
V druhém patře dělníci,  
Co k jídlu rádi píci,  
A lůza horší než oni jen, 1610

I pro ně je ovšem sen,  
Žítí v patře číslo tři,  
S tím tam občas vedou při,  
Neb ono patří rolníkům,  
Na polích to dělníkům,  
Čtvrté patro pro dobytek,  
Smrdutých krav to příbytek,

Páté patro vojsko plní,  
Bubny války v něm duní,  
Další patro zaplavené,  
vodovodem zasažené, 1620

Neb ti blbí Kladňáci,  
Nerozuměli instalatérské práci,  
Šesté patro střední třídy,  
Domy postavené z křídly,  
Sedmé patro veliké,  
Věci v něm jsou všeliké,  
Zrezné velké kanóny,  
I ulepené bonbóny,

Ranost je u ovsa dominantní,  
Kdežto pozdní zrání recesivní, 1630

Osmé patro polní stánky,  
Jako hlídka jsou tam tanky,  
Neb patro osmé a deváté,  
Jak říkám již popáté,  
Patřilo obchodníkům bohatým

A puritánům upjatým,  
Desáté patro zas, 1640  
Vydávalo velký jas,  
Neb byla tam městská banka,  
Vedla do ní malá branka,

Jedenácté patro tam,  
Je plno hlubokých ran,  
Tam jest totiž aréna,  
Zemřela v ní sama Xena



A byla z ní šunková pěna.  
Však Brum tisíc životu skolil  
A Kladenské jídlem zásobil  
A ubohý jezdec bezhlavý,  
Nebyl už jenom bezhlavý,  
Ale už i bez rukou  
A bez nohou,  
Odnesen byl Nápravou,  
Tak pluli dále Kladňáci,  
Co neměli nic na práci,  
Bouře se rozpoutala strašná,  
Rozhodně nebyla prašná,  
Blesk udeřil

A vítězství potopil,  
Posádky se opět začaly bouřit  
A Brum jich musel mnoho zbořit,

Sto dní vlny bily,  
Sto nocí Kladňáci blili,  
Až pak je vlny vyvrhly, 2290

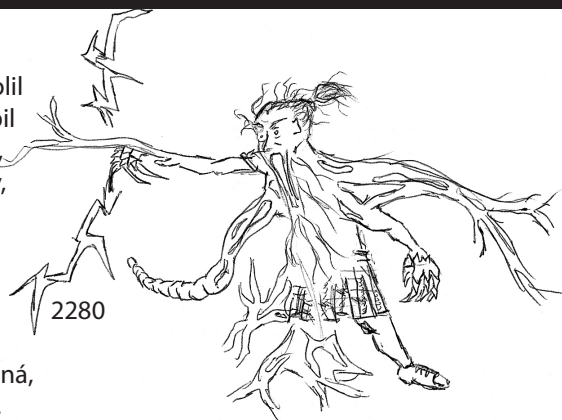
Jak vám verše vysvětlí,  
Na veliký ostrov zelený,  
Část posádek šla hledat jeleny,  
Vedl je Kočka,

Který smrděl jako kočka,  
I potkali děvku krásnou,  
V černém plášti s hůlkou jasnou,

Byla to jistě kouzelnice,  
Ne žádná podvodnice,  
Kočka byl známý smilník, 2300

Vždy měl u sebe pilník,  
By se skrz mříže dostal  
A vdanou ženu dostal,

„Jsem Kirké, mocná věštkyň,  
Támhle je moje jeskyně,  
Pojďte povečeřet a pojist,  
Pořádně se najíst.“



WE NEED  
YOU



FMP, sexta



## Encyklopedie porgovského facebooku

Kde jsou ty časy, kdy student PORGu přišel domů, připravil si školní tašku na druhý den, rozsvítil lampičku na stole a jal se opakovat rovnice o dvou neznámých. Současný porgán po příchodu do svého pokoje odhodí školní tašku do rohu a zčeka facebook, udělá si pár kvízů a několika spolužákům okomentuje jejich dechberoucí status (Martin Černý si už 4 dny nekousal nehty, asi si je brzo poprvý ostříhám...) a poté se vrhne na jinou činnost. Ta mu zabere okolo dvou minut, než se vrátí zběžně zkontrolovat nové statusy a odpovědi na své komentáře. Takhle to jde až do večera, než se porgán rozloučí a jde spát. V mnoha případech ještě zkontroluje před usnutím novosti na mobilu, moderní mládež má samozřejmě facebook přístupný i mimo dosah počítače.



Nebudu se tu rozepisovat o tom, co to vlastně ten facebook je, kdo totiž nemá účet, jako by nežil. Pokud jste zrovna z těch posledních rebelů, kteří ještě svůj obličej facebooku nezaprodali, určitě alespoň víte, o co tu běží. Pojďme se společně podívat na některé typy porgánů, kteří se každý večer potkávají na vlnách facebooku...



**Bára Kubicová** doufá, že nejsou žádné úkoly, a jde si pustit starý dobrý Beatles, a jde číst Twilight...

about an hour ago · Comment · Like

### Uživatel „zahlcovač“

Někteří uživatelé facebooku se doslova využívají v zahlcování serveru. Jsou schopni každou hodinu informovat svých několik set přátel například o tom, že právě uklízejí a pak si půjdou dát koupel. Vůbec je přitom nezajímá, zda tím jakýmkoliv způsobem obohatí intelektuální rozvoj svých kamarádů. Používají facebook jako svůj vlastní deníček a ani by si nevšimli, kdyby je všichni virtuální přátelé opustili.

Tito uživatelé se často vyznačují tou neodpornější vlastností – jsou schopni napsat status, okomentovat si ho a ještě kliknout na Like. Jejich statusy jsou navíc většinou sluníčkové.



**Lucka-a Motyková** Sluníčko & kotel kafe & Nepřečtená A2jka + Bílej kůň, žlutej drak.... dokonalý odpoledne :)

Thurs at 16:00 · Comment · Like

### Uživatel „nuda“

Tito uživatelé své statusy píšou například v jazyce, kterému nikdo nerozumí, aby měli zajištěnou aspoň jednu odpověď některého z uživatelů – dřív nebo později se přece někdo musí zeptat na to, co ta věta ve skutečnosti znamená. Facebook je pro ně jediným místem, kam se mohou uchýlit, aby s nimi vůbec někdo mluvil. Ze zoufalosti často napíší kontroverzní status, protože je jim jedno, zda budou za hlupáky. Důležité je, že si jich někdo všimne.

Ne náhodou uživatelé typu „nuda“ používají jako své profilové obrázky zásadně vlastní tvorbu, protože na fotkách, které přidají ostatní, jsou většinou zachyceni pouze omylem a chybí jim například polovina obličeje.



**Tadeáš Bělík** Na tarraing mi gun adhbhar, 's na pill mi gun chliu!

4 hours ago · Comment · Like

### Uživatel „tajemný introvert“

U těchto lidí není nikdy jasně patrné, co textem zamýšlejí sdělit. Jsou to povětšinou uzavření introverti, kteří se mohou díky facebooku alespoň na chvíli skrýt před realitou. Jejich samotná aktivita se na této sociální síti omezuje na občasnou aktualizaci svého statusu. Ne náhodou tam používají zásadně citáty slavných lidí nebo texty písniček, díky nim se alespoň na chvíli mohou stát někým jiným.



**Filip Košťál** who let themselves be fucked in the ass by saintly motorcyclists, and screamed with joy

01 November at 19:14 · Comment · Like

## Uživatel „nemám domácí úkol“

Jak ve škole, tak i na facebooku – tito studenti využívají sociálních sítí jen na opisování cizích domácích úkolů a dotazování se na termíny testů. Jelikož veškeré hodiny ve škole tráví duchem někde hodně daleko od Libně, dohánějí svoji neznalost a skluz na facebooku.

Jejich aktivita na facebooku rapidně roste s blížícím se termínem odevzdání seminárních prací a domácích úkolů. Před důležitým testem většinou zahltnou celou hlavní stránku zoufalými zprávami typu „Toho dějáku je nějak moc za těch osm let, to znamená že asi nemá cenu se to učit, takže jdu hrát tetris...“ (Jan Černý, večer před dějepisným minimem).

\*příklad statusu Štěpánka Hlásek-Pabiánová Pojdte se podílet na tvorbě úkolu ze zeměpisu!!!! Navrhuji pod tenhle status psát odpovědi....



**Štěpánka Hlásek-Pabiánová** zítra testy z biologie!!!§ Oktáva - genetika bez proteosyntézy tercié- celý letošek do ploštěnců kvinta- opakování celého roku sexta- letošek + genetika bez proteosyntézy

5 minutes ago · Comment · Like



**Petr Eda Marek** ty si ze me delas rpdel, ze jo? My zadnej test nepisem...

4 minutes ago

V komunitě porgánů na facebooku se samozřejmě vyskytují i jiné typy uživatelů, tyto čtyři jsou však nejčastější. Právě díky nim je však pobyt na této sociální síti zábavnější. Jakkoliv se každý porgán liší, jedno mají společné – jsou schopni svým psaným projevem pobavit, ale i zaujmout. Kolik jen hodin jsme my, porgáni, strávili zajímavými diskusemi na politická, ale i porgánská témata!

Mnoho studentů se vždy vysmívalo heslu, které již více jak osm let „visí“ na stránkách školy. Ano, mluvím o tom známém „PORG je škola malá a útulná a takřka všichni se známe navzájem osobně.“

A právě díky facebooku se porgáni znají lépe než kdykoliv předtím.

**Radek Sluníčko Hlaváček, oktáva**



**Radek Sluníčko Hlaváček** na co vyjimku z Lisabonu? Akorat kryjeme vrahy a zlodeje z kvetna 1945 a vyjimkou ohrozuje prava vlastnich obcanu v ramci EU

01 November at 20:35 · Comment · Like

## Tak co papež?

Brzké vstávání, autobus do Staré Boleslavi zadarmo a už s dalšími směřujeme na pláň, kde se má padesátitisícová mše konat. Postávajícím prodejčům Aha! a Blesku se všichni posmívají a občas si nějaký důchodce nenápadně výtisk koupí. S ostatními ministranty, se kterými jsme sem dorazili, cítíme lehké zadostiučinění z toho, že všichni ostatní tu přespávali a kdovíco, aby se už takhle brzo mačkali na vystátých místech, zatímco my zapadáme do skoro prázdného sektoru speciálně pro mešní pomocníky.

Přilákat mladé, to bylo zjevně motto režisérů celé akce. Před mší byly proto v programu věci vtipné, třeba jako metalový klip Ježíš tě miluje, ale jinak to byla docela nuda. Jak pomalu stoupalo slunko na obloze a program se začal ve smyčce opakovat, začali jsme se všichni škvářit ve svých albách, ale moc nebylo kam uniknout.

Konečně to začíná. Na velkých LED obrazovkách sledujeme, jak papež přijel do Staré Boleslavi, stávil se tam v kostele a podal si ruku s Davidem Rathem. Diplomatický takt papeži nejspíš nedovoloval si ruce od slizu takovým podáním ruky naneseného rychle umýt, takže si ji asi nakonec musel nenápadně utřít do svého ornátu.

Je tady, projíždí postupně jakousi zvláštní cestou mezi sektory,

ale já ho vidím jenom z dálky, je to trochu zklamání, chtěl jsem vidět zblízka, jak to nakonec dopadlo s tou rukou. Je trochu divné, jak je vedle hlavního pódia malá tribuna, na které stojí něco jako profesionální roztleskávači davu; ti ho během chvíle dostanou do varu v pokřiku Bé-ne-di-to!

Doteď ještě únosné popové písně dosáhly po chvíli mše svého vrcholu, ultrapopového výstupu jednoho zpěváka jako žalmu. Je to naprosto strašné, vyhlazený lkavý hlas snad nemůže být dále od mé představy prostoty a neškolenosti veřejné modlitby – žalmu. Zbytek mše probíhá tak jak má, papež podává přijímání vzorové katolické rodině a já se s knězem a organizátorkou s deštníkem pro případ deště vydávám držet patenu při přijímání. Po cestě na mě houká pár exoktavánů a nakonec držím patenu i Martinu Mirbaeurovi. A to jsem si myslel, že jsou porgáni bezbožní.

Stál jsem s padesátitisícovým davem, zpíval, tleskal a cítil, že s nimi mám cosi společného. Na této akci, kde mimochodem nebyla hlášena jediná krádež, jsem se nestyděl být křesťanem. Co mě ale trochu děsí, je rozpačitá snaha o popularizaci a omlazení zjevná v celé akci. Skoro si říkám, že to věřící jenom odradí stávající, ale nepřiláká nové.

**Vojta Witzany, oktáva**

## Želva na zastávce

Natáhl jsem k němu ruku, ta jeho měla prsty tlusté jako špekáčky. Po chvíli pokoušení se o vztyčení tohoto obrovitého muže mě náhle pustil. Nevěděl jsem co, jenom jsem chvíli zamračeně hleděl na postavu, která se jenom s povzdechem a zamumláním „to je dobrý, to je dobrý“ opřela v posedu na asfaltovém chodníku.

Všiml jsem si ho, když jsem jako každé ráno čekal na zastávce na autobus. Po ránu byla mlha a mě zaplavovala spolu s ní poklidná melancholie při pohledu na věž bývalého Hotelu Internacionál při východu slunce. K záhadně upadlému muži na protějším chodníku jsem přistupoval jako typický „hero of the day“, který situaci vyřeší a zase jednou spokojeně naplní svojí moralitu. Škoda že teď tu stojím jako hadr na tyči a v trapném tichu na mě ten chlápek kyne rukou ať jdu pryč. Kdybych alespoň věděl, co se děje. Na zastávku naproti přijíždí autobus. Zpoza skla sleduji vzdalujícího se muže, jak se při pokusu vstát převalí jako želva. Kouká na něj celý autobus. Sakra!

Vojta Witzany

## Internet Café Palmovka

Před prázdninami jsem si (společně s Frantou Křapkou) našla práci v kavárně na Palmovce. Protože tam pracujeme dodnes – a můžu tudíž zaručit milou obsluhu, přišlo mi dobré vám kavárnu trochu představit. Jako první důvod, proč zajít právě k nám, bych viděla polohu. Kavárna se nachází na Palmovce, což je kousek od školy i od metra. Pro odpolední či ranní kafe tedy naprosto vyhovující. Předností kavárny budiž také to, že je internetová. V zadní místnosti máme několik počítačů (jak jsem si zjistila, nejnavštěvovanější stránkou jsou lide.cz) a vpředu zase volné připojení přes wifi. Nabízíme espresso, latté i cappuccino, točenou kofolu nebo pivo (Bernarda 11°, prý není špatné). Upozorňuji předem, že ledové kávy se od nás nejspíš nedočkáte, neboť je příliš složité ji vytvořit. Návod na čtyři řádky, složité čachry s ledem a šlehačkou ve spreji, to není zrovna ideální. Cizím zákazníkům ledový nápoj odmítnout nemůžu, známé tváře, škodolibě nahlížející přes bar, vědomy si problémů, které nám způsobují, však většinou přesvědčuji o tom, že vlastně ani kafe nechtějí, předstírám, že došel led, v nejhorším případě je odkazují do patřičných míst. Místo ice coffee však můžu doporučit šunkovo-sýrové toasty, vyrábí je samotný majitel kavárny a jsou moc dobré, s okurčičkou uvnitř.

Výhodou práce v kaféčku je, že kdykoliv tam přijdu, vždy tam někoho znám, ať už štamgasty, nebo obsluhu. S ostatními servírkami vycházím kromě jednoho nepříjemného telefonátu, kdy na mě ze sluchátka litaly hodně nepěkné výrazy, střídané slovy „police“, „neumyli“, „budu lézt a uklízet“, „váš úkol“, „poněkolkátý“, „je jedno, co Berry říkal“ (Berry je nejlepší ze štamgastů, má dvě děti a půjčujeme si navzájem počítačové hry), bez problémů, ba spíš naopak. Služby tu nejsou pravidelné, na internetu se zapisujeme podle toho, jak se nám to kdy hodí, což je ideální. Můžeme tu pracovat obden, nebo jen jednou do měsíce. Obsluha má také svůj vlastní účet, takže v nečekané finanční krizi můžeme na kafe do „naší“ kavárny a útratu doplatit později. Ono doplácení je pak však o to horší, přece jen už za samotnou směnu účet docela naroste. Několikery toasty s okurčičkou, kofola a už to jede. Jednou se nám tak stalo, že naše útrata za směnu a jednu návštěvu během týdne byla vyšší než výplata, takže jsme ještě platili kavárně. No co, stane se.

Hrozně mě baví sledovat, jací zákazníci k nám chodí. Liší se hlavně národnostně. Pokud bych to měla generalizovat, vidím to nějak takhle. Romové většinou chodí po jednom, zato však několikrát za den, jsou slušní a tiší. Chodí jen dozadu na internet a nechtějí nic k pití. Naopak Rusové přicházejí po skupinkách, bývají většinou pěkně nepříjemní, nerozumí české

klávesnici, dělají problémy a jednou nám tu dokonce jeden usnul (dorůžova se vyspínkal a s lehkou kocovinou z toho všeho alkoholu, co si dal, odešel po čtyřech hodinách, když už jsem na něj šla se skleničkou studené vody, aby se probral). Ostatní cizinci, nejčastěji Angličani, většinou sedávají sami, jen s notebookem a třeba tři hodiny usrkávají jednu kofolu.

Méně či více pravidelně nás navštěvuje také pán, co vždycky pije jen turka a už rok se snaží přestat s kouřením; paní, co mě oslovuje „kouzelná vílo“; pán s kočárkem, dítětem a kapsou plnou bankovek, díky čemuž budí dojem, že jde rovnou z rozstřílené banky; jeden ze štamgastů, který si nosí vlastní půllitr; člověk, který s námi a dvěma kávy jednou strávil celou jedenáctihodinovou službu; romský chlapeček, který nebyl přes bar vůbec vidět, což mu ale nebránilo v tom, aby po mě za tři koruny požadoval sirky; a asi padesátiletá paní, která nám (speciálně tedy Františkovi) strašně ráda vypravuje o své práci v erotických službách. Spektrum zákazníků je široké, každý z nich má svůj příběh, což mě děsí a fascinuje zároveň. Opravdu doufám, že jsem vás tímto popisem spíše nalákala než odradila. Vždyť taky Internet café Palmovka, jak zní přesný název, má na PORGu dlouholetou tradici. Objevili ji letošní oktáváni, když coby kvintáni, vyčerpaní po plavání, hledali, kam zajít na kafe. Zapadlý lokál se jim zalíbil a od té doby tam chodí.

Kavárnu najdete jednoduše, naproti restauraci U Jagušky, ve Vacínově ulici, u výlezu z metra stanice Palmovka, směr Vysočany, nedaleko vysočanského parkoviště, kam policie odtahuje auta a kam jsem už bůhvíproč dvakrát navigovala nějaké zákazníky (jedni z nich byli Norové a já to popisovala anglicky, proto si to tak pamatuji). Jediným úskalím je nově otevřený podnik přímo pod námi, který vypadá čistě a svým umělecko-uhlazeným vzhledem láká zákazníky do svých spárů. Nedejte se však zlákat vůní čerstvě natřených podlah, pokračujte ještě kousek nahoru a navštivte nás. Budeme se těšit!



Bětko Kovandová  
kvinta

## Mor ho?

V rámci hledání vhodné básně k recitaci na hodině českého jazyka jsem se dostal mimo jiné k dílům generace slovenských obrozenců. Jejich skoro dvě stě let staré básně plné romantického vlastenectví byly pro mne impulsem natolik silným, že i moji ochrnutou mysl přinutily k alespoň krátkému zamyšlení.

Obzvláště báseň Sama Chalupky nazvaná úderně „Mor ho!“ je opravdovým skvostem: autor v ní použije paralely s expanzí Římské říše na území dnešního Slovenska (ne, nemluví o severním Maďarsku, Pavlíku) k popisu nezdolné duše slovenské, která se nedá uplatit příslibem bohatství ni zastrašit pohrůžkou mučení a vrhá se v marný boj s nezměrnou přesilou, ve kterém hrdinně umírá, tedy vítězí.

Je mi jasné, že stejně jako všechno ostatní i tato část lidské kultury, tedy vztah k vlasti, podléhá evoluci, historickému vývoji, který jediný může zaručit vzestup civilizace. Nebudu tedy zde plakati nad ztraceným romantickým nacionalismem a odvrženou láskou k rodné krajině. Spíše jsem zaujat tím, kam až již zmíněný historický vývoj může zajít a jestli se z této prospěšné a nevyhnutelné okolnosti může kdy stát okolnost degradující a nebezpečná.

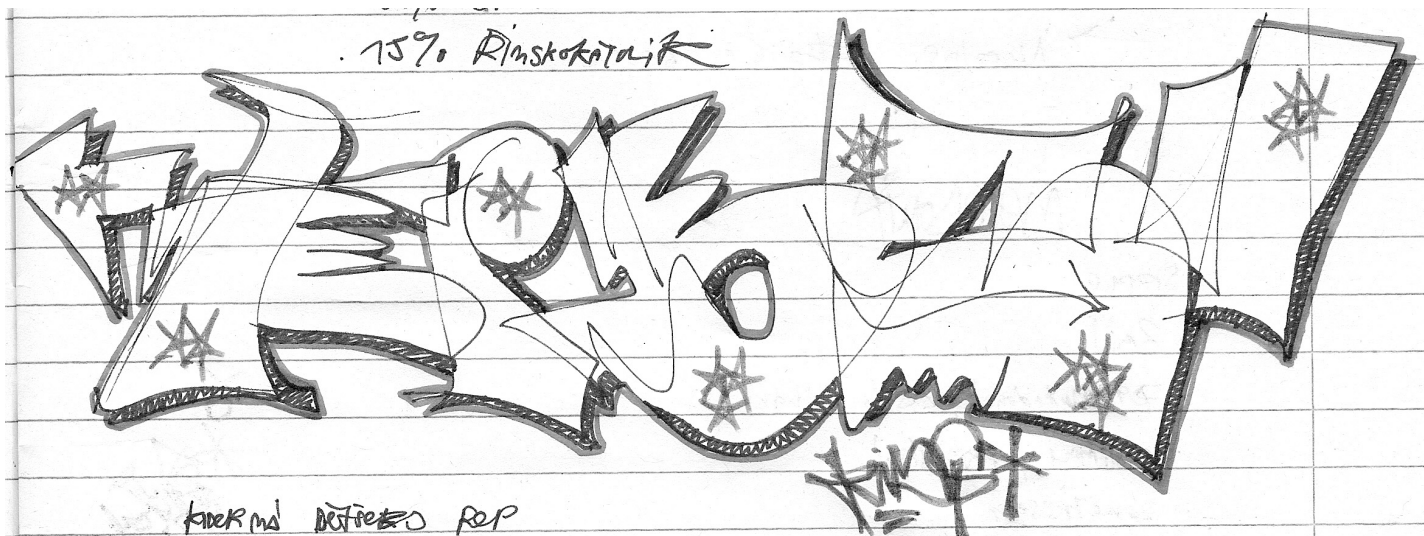
Když jsem již započal tento text, popisuje svou vlast, vytrvám u toho i dále. Slováci volali po svobodě v průběhu devatenáctého století velice zoufale a po celé věčnosti nadvlády cizích mocností byla vláda „domorodců“ očekávána jako spásná a nezpochybnitelně prospěšná věc. Jak to však bývá, období kolaborace s nacistickým Německem či modernější vláda bezvládní za Mečiara Slováckům pomohla vystřízlivět – stejně jako všude jinde i pod Tatrami se k vládě vždy dostane ten nejmocnější a nejbezpečnější živočich, co se vyskytne v džungli veřejného života. Romantická fáze osamostatnění krajiny je bezpochyby důležitá, avšak v praxi je třeba řešit problémy o mnoho složitější a praktičtější, než jaké řešili spolumojstříci Sama Chalupky. Pokud ovšem už dnes nelze aplikovat naivní nacionalismus, jakou metodou se máme stavět k problémům, jež před našimi státy vyvstávají?

Zdá se mi, že v současnosti jsme se, alespoň v Evropě, od národní hrdosti dostali k jejímu pravému opaku – smazávání rozdílů mezi jednotlivými národy. Snad mi dáte za pravdu, že tendence k vytvoření jakési Velké Evropy jsou v našem Starém světě citelné, a pokud ne Velké Evropy jako takové, tak zajisté

Evropy zarovnanější, organizovanější a dle mnohých předních osobností dneška díky těmto procesům i hezčí a snad dokonce mocnější. Moderní člověk dnes má být povznesen nad národnost, má odhazovat svazující okovy svého původu a má se stát člověkem nadnárodním, globalizovaným. Avšak, a to už je věc jistě pro mnohé neskousnutelná, považují tuto současnou ideologii za naprosto scestnou a degenerativní. Pro člověka není přirozené žít v míru a v lásce se všemi okolo, člověk potřebuje pocítovat jisté napětí, ať už se projeví jakkoliv – kupříkladu popichováním mezi Francouzy a Angličany, Rakušany a Němci či Slováků a Čechy. Ostatně hnacím motorem pokroku není uniformita, nýbrž rozdílnost – vidíme to v genetice, vidíme to v ekonomii, vidíme to všude kolem nás. Proč si má Evropa potřebovat hrát na těleso homogenní, když právě její rozmanitost (tedy rozmanitost pohledů na svět, které její různí obyvatelé mají) jí kdysi dávala její sílu a poskytovala jí prostředky k vládě nad celým světem? Rozloučím se s tímto textem citací závěru výše zmíněného díla Samo Chalupky „Mor ho!“:

A ty mor ho! — hoj mor ho! detvo môjho rodu,  
kto kradmou rukou siahne na tvoju slobodu;  
a čo i tam dušu dáš v tom boji divokom:  
Mor ty len, a voľ nebyť, ako byť otrokom.

Jakub Kurnas, sexta





## Romanova elitní akademie

Třetí strana Hospodářek, poměrně malý článek, asi jako inzerce na otevřený den VŠE hned vedle. Prý jsou nějaké zvěsti o tom, že bude Martin Roman finančně vstupovat do Vysoké školy finanční a správní. Kulantně je to popřeno tím, že šéf ČEZu ani s ním spojené subjekty nebudou mít ve škole podíl. Vždyť PORG taky nekoupil, těch 100 miliónů mu jenom daroval, nic víc. Samozřejmě.

Myšlenka je zřejmě taková, že by si Martin Roman vybudoval jakýsi elitní řetěz soukromých škol – od základky až po vysokou a pak šup do politiky a světa podnikání. Což o to, to by mi tolik nevadilo, až na to, že součástí toho řetězu je značka PORG. Těžko říct, jestli by v takovém případě ten náš „starý dobrý“ byl zachován se svojí atmosférou a podobnými kuriozitkami a „ten nový se základkou“ by byl jediným zapojeným článkem nebo jestli by do toho byla naše škola vtažena a zformována (nejdřív ovšem deformována). Je ale naivní si myslet, že takovým vlivem vůbec nebude naše škola zasažena.

Co ale na tom, že bychom byli součástí proslulé značky školy, ze které se rekrutují finanční a mocenské elity státu? To nezní tak špatně. Co pak ale na tom, že bychom byli institucí přetvořenou k tomu, aby produkovala budoucí polomafiány, „šikovné“ podnikatele a „pocitivé“ politiky? Mno, ještě uvidíme.

Vojta Witzany



## ÚKOČJ – zní to věru zvláštěně...

Není to, jak by se mohlo zdát, žádná přesmyčka nebo snad zašifrovaná zpráva, nýbrž jen prachobyčejná zkratka. Ústřední kolo Olympiády v českém jazyce. Od těch předchozích se však znatelně liší tím, že mi nezabralo jedno dopoledne, ale ve společnosti šedesáti soutěžících jsem strávila celý týden.

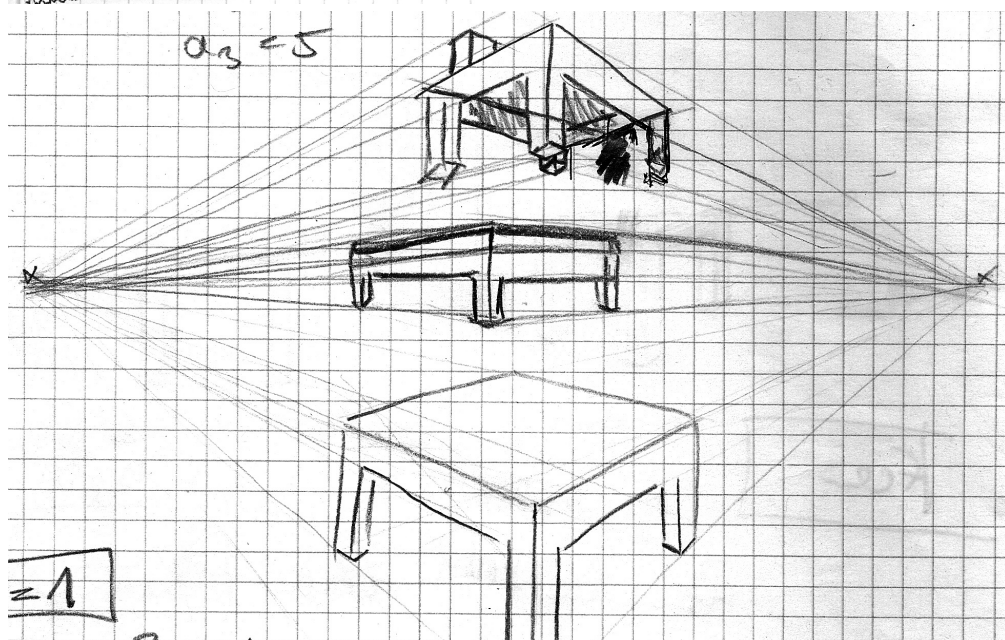
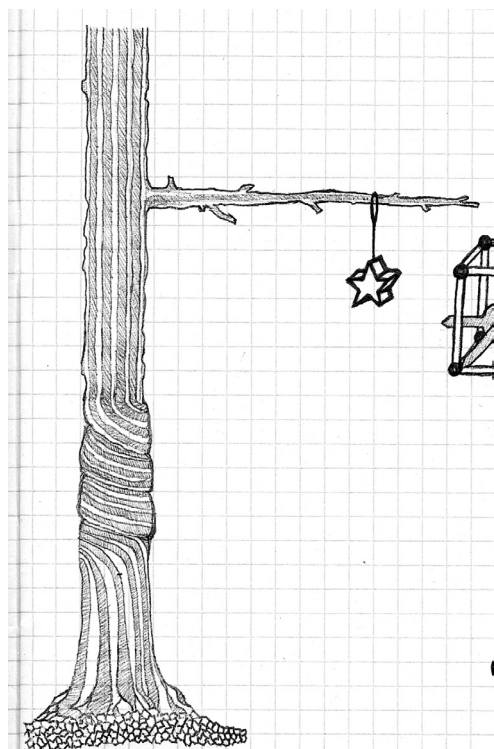
Nevím, jak jinak než soutěžící „ty lidi, co tam byli“ nazvat, protože se všichni dušovali, že na první kolo šli, aby se ulili z testu, vyhráli to náhodou, mají radši chemii anebo je jen donutil profesor, maminka či jiný živel. Bylo to zvláštní, přijeli jsme spolu soupeřit, ale všichni jsme se tvářili, že nechceme vyhrát a je nám to všechno jedno.

Nicméně soutěž to byla a porotci podle nějakého klíče diplomy rozdělit museli. Během týdne nám bylo zadáno 5 úloh. Dva slohy (obě babičky si ty slohy žádají vidět, to bych však nerada, takže tvrdím, že je nemám, kdybyste je náhodou potkali, neříkejte jim, prosím, že je mám v druhém šuplíku), dva úkoly jazykovědné a poslední – pro mě nejspíš nejzábavnější – mluvený projev. Krom mluveného projevu (na jehož přípravu jsme dostali tři minuty) jsme na řešení měli většinou tak den. (Takže jsme to všechno odkládali, jak jen se dalo.) Ale když jsem se zrovna nestresovala, že nic nestíhám, našla jsem si čas zajít do lesa na borůvky, přečíst

si kousek z knížky, zahrát frisbee nebo jen tupě ležet na louce. A ač to zní jako otřepaná fráze, našla jsem si kamarády, které bych bez olympiády nikdy nepoznala. Vlastně se to dost podobalo táboru nebo škole v přírodě.

Byla to super akce. Jestli se vám naskytne příležitost, určitě jedte. Jestli budete mít štěstí, tak si – stejně jako já – přivezete rychlovarnou konvici (je modrá a krásná, máme ji ve třídě, přijďte se na ni podívat). A ještě jednou vás prosím, před babičkou ani muk.

Natálka Vydrová, kvinta



# Pindy rozzuřeného mladého matematického radikála

Prohlížel jsem si maturitní otázky, však mě to za chvíli čeká. Jak jsem procházel témata literatury, náhle mnou proběhla vlna odporu. Tímhle se já mám zabývat?

Ta hrstka něčeho, co se nazývá humanitními intelektuály (doplňte pseudo- dle potřeby), si myslí, že to, co chce ona, chtějí všichni. Z jejich neartikulovaných slabošských skřeků lze vyčíst něco, jakože se nechťejí připravovat na maturitu z matematiky, když se věnují tomu vyššímu a ideálnějšímu, tomu biflování se dialogů do kavárenských diskuzí, aby mohli před ostatními nízkými lidmi vypadat chytře. A když ne to, tak se alespoň učí, jak držet Nietzscheho správnou stranou nahoru a jak se moudře mračit, aby to opravdu vypadalo, že ho čtou, tedy že se alespoň stávají chytřejšími.

Řekněme si to ale na rovinu, když se člověk rozumný, to znamená takový, který chce matematiku dělat, musí obtěžovat učením jakési strukturované historie toho, co kdy napsali lidé, kteří neměli nic jiného na práci, a do kterého šuplíku ho nějaký pseudokritici vhrkli, není to zdržování? (dále v textu si čtenář může vlastně doplnit pseudo- před jakékoliv slovo, které v něm vyvolává nevoli) Nemá matematik také právo na klid?

## Pozlátko nutné geniality

Ale už zase slyším nějaké ukňourané frfňání. Cože? Že prý ten chudáček matematiku nezvládne, že to je nějaká speciální vlastnost. Ačkoliv je matematika vpravdě božská věda, je třeba z její dovednosti strhnout takovéto posvátné pozlátko, které se jí drží. Aby člověk doopravdy rozuměl matematice, alespoň té maturitní, musí makat jako každý jiný. Bez práce to nejde a s ní to jde téměř vždy. V drtivé většině případů studenta pouze odradí nezvyklá forma a množství poznatků, na kterých staví poznatky další. Jsou to ale věci, které se podobně jako jazyk dají naučit. Stejně tak jako u jazyka mají na chápání těchto záležitostí někteří lidé větší či menší talent, ale i přesto jsou to věci, které jsou po lidech požadovány a jsou neodmyslitelné. To jediné, co se nemůže člověk nadrtit, je určitá logická intuice. Schopnost logiky je ale podmínkou k úspěchu ve všech předmětech, aniž by si to člověk uvědomoval. Co si to tam zas vzadu mumláte? Ale opravdu ano, tak jak to říkám, ve všech.

Někdo tu už jistě hledá zjevné díry, „téměř každý“, „větší/menší talent“. Možná z toho vyplývá omluva pro líné pokrytce, ale těmi výrazy vyřazují lidi, kteří se na slušné gymnázium, popřípadě až do oktávy prostě nemohou dostat.

## Odmaticení jako reakce na režim

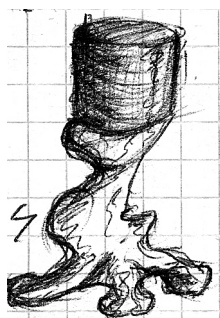
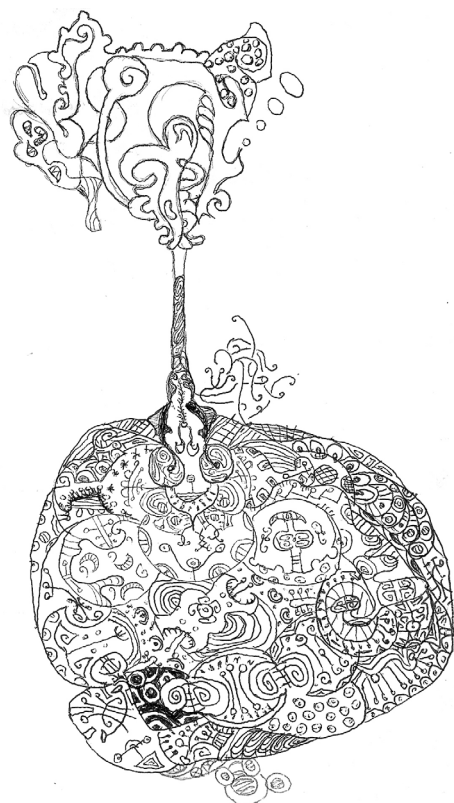
Během komunismu byla v Čechách nesmírně protežována techničnost a matematicnost, přirozeně byla pak po jeho pádu tendence opačná. Zatímco někteří lidé takřikajíc rabovali České republice ledničku, zřejmě nějaký humanitní intelektuálové v deliriu zrušili povinnou maturitu z matematiky. Nepovinnost maturity z matematiky je tedy vlastně jen taková úchylnka, která bude časem snad napravena. Vtipně to řekl na jedné přednášce matematik a filozof Petr Vopěnka: „Oni teď všude nařizují naučte děti ve školách myslet. Zároveň ale říkají netrapte je matematikou. Vždyť to je paradox, naučit myslet a netrápit matematikou!“

Maturita z češtiny nebo jazyka je problém, a brání v rozletu například někomu, kdo se nejlépe umí vyjadřovat ve strojovém kódu, a který když už jde do nejhoršího, občas přeseďlá na nějaký jednoduchý programovací jazyk, aby mu rozuměl i obyčejný programátor. Stejně tak jako někdo vytahuje sobecký argument toho, že například zná neskutečně dobře dějepis, a potopí ho maturitou z matematiky, může být vytaženo i to, že člověk opačného ražení je potopen literaturou, protože prostě vyžadované znalosti chápe pouze jako nesmyslnou datovou sekvenci, kterou je pro něj nemožné se naučit. Ač to tak mnozí egocentrici nevidí, tyto dva argumenty jsou rovnocenné a v kontextu gymnazijního vzdělání stejně absurdní.

## Kolize ideálů

Další protiargument je to, že jsou pak studenti zbytečně zdržováni. Dobře, proč tedy nezrušit povinnost matematiky i češtiny? V rohu se někdo hlásí, a já místo toho abych poslouchal jeho odpověď raději volám ochranku, protože se svým frakovým kabátem, cylindrem, vycházkovou hůlkou a licousy vypadá, jako kdyby utekl z blázince. Z jeho zvláště konstruované řeči jsem ale na půl ucha zachytil slova jako „vlast“, „kultura“ nebo ještě v posledním zahuhňání, jak ho odváděla jedna gorila od ochranky, „základní vzdělání“. Na to se dá říct jen to, že stejně jako on považuje znalost kultury, našeho jazyka a jak se v něm psalo za základ vzdělání, podobně si i já vážím matematiky. Matematika, to znamená schopnost exaktně popisovat množství, strukturu, prostor, vztahy, změny, vzorce, formu a entity všech představitelných světů a vyvozovat z toho důsledky, je naprosto zásadní pro kultivovanějšího člověka.

Závěr? Důležitost matematiky oproti jiným povinně maturitním předmětům je stejná, ne-li vyšší. Zbytečnost zátěže je subjektivní, a když se vezme kol a kol, je opět srovnatelná mezi nyní povinnými předměty. Neférovost vůči některým speciálním studentům, kteří kvůli povinnosti nějakého předmětu nebudou mít možnost studovat vysokou školu, nelze přičítat na vrub pouze matematice, ale celkovému univerzalizmu, který se od gymnázia očekává.





## Industriální památky, aneb Nebylo by dobré se už konečně zamyslet?

Letos je to deset let od zboření Ringhofferových závodů na Smíchově, dva roky od zboření Tesly Holešovice a stejně tak od zboření jemné válcovny číslo V – Maďarky – na Kladně.

Vás by možná ani nenapadlo se tím zabývat, možná jste to ani nezaregistrovali, ale vězte, že to není jedno, naopak, je to velmi významné a hodné pozornosti. Průmyslové neboli industriální památky jsou stejně významné jako jakékoliv jiné památky, a měly by být stejně pečlivě a důsledně chráněny. Bohužel tomu tak na mnoha místech není. Industriální památky se stávají obětmi spekulantů s pozemky, developerů, obchodních řetězců, stavitelů silnic a čehokoli dalšího, a v neposlední řadě sběračů kovů.

### Industriální památky, co jsou zač a jak vznikají

Za industriální památku se dá označit prakticky jakákoliv starší technická stavba (případně zařízení nebo něco jiného, je jich tolik, že je nelze vyjmenovat). Může být z dob socialismu nebo třeba dvě stě let stará. (Dost často je to nakombinováno – viz kladenská Vojtěšská huť/Huť Maršála Koněva, která vznikla v roce 1854 a rozvíjela se až do roku 1975. Mezi tamní nejvýznamnější památky patří vápenné pece z let 1927–1929 /viz foto 2/, ale i zásobník na rudu, který je o pár desetiletí novější.) Ale každá stavba? Samozřejmě, musí mít nějakou hodnotu. Asi byste namítli, že to je věc názoru, možná byste tam dokonce žádnou hodnotu nenašli. Mnoho lidí vůbec netuší, v čem je hodnota těchto staveb, a proto je právě potřeba pořádat akce jako Mezinárodní bienále industriální stopy a snažit se to lidem vysvětlit, jako to činím já právě teď.

Jaký je důvod k tomu, aby stavba, již vy považujete za šedivou krabici, nebyla v učebnici architektury a hromada nevzhledných betonových trosk ve sborníku nejzajímavějších míst v ČR? Kdo má právo rozhodnout o odstranění staré kanalizační čistírny nebo zrušených jatek? Nejsou to snad pravěká a středověká smetiště, z čeho se současní archeologové nejvíce radují? A co myslíte, že nám o obyvatelích Pompejí vypoví nejvíce? Aréna, veřejný dům, záchody, kanalizace a sprosté nápisy na zdech. Už chápete?

### Vznik industriálních památek a jejich následný osud

V životě industriální památky jsou dva významné okamžiky. První z nich je její stavba. Dříve byly stavěny kvůli výdělku továrníkům, později z důvodů politických, ekonomických a jiných, vždy však z praktických a nikoliv estetických. Ale, a v tom je jeden z jejich hlavních významů, u staveb vzniklých v 19. století a na počátku století 20. nebyla estetická stránka vůbec opomíjena. U socialistických staveb je to diskutabilní, ale u těchto je to naprosto jasně patrné. Zvolím je tedy za příklad. Důl Prago I a Prago III – Zápotocký. /viz foto 1/ Jeho kotelna by klidně mohla být nějakým betonovým kvádrem (ted' nebudu rozvádět krásu skrytou v betonových kvádrech), ale ona má obrovská klenutá okna a pne se do výšky jako majestátná katedrálka. A vnitřek je obložen kachličkami s krásnými ornamenty, i když by tam mohl být pouze čistý beton. Ted' je jedno, jestli měli lidi v té době lepší umělecké cítění, nebo jestli se prostě jedna těžební společnost chtěla vytáhnout před jinou, důležité je, že nám to ukazuje, že i všední věci mohou být krásné a vkusné. A jistě vás napadne, kolik výrobců, návrhářů a architektů by se nad tím mělo zamyslet.

Dalším důležitým okamžikem v životě industriální památky je



HOMŮEK PŘI  
ZAMYŠLENÍ

její objevení – uvědomění si jejího významu. Je to nutné pro její záchranu, ale bohužel to nestačí. Je to jen první krok na cestě k záchraně industriální památky a k jejímu zachování pro budoucnost. Památky z následujícího výčtu jsou vlastně různě daleko na této cestě, případně, bohužel, mimo ni.

### Rozdělení industriálních památek podle stavu

V některých industriálních památkách je stále ještě průmyslový nebo jiný provoz (příklad: areál nádraží Praha-Bubny). To je jedna z lepších možností. Památce nehrozí bezprostřední nebezpečí zániku, ale je ohrožena stavebními či technologickými úpravami. Pokud je na seznamu kulturních nemovitých památek, tak jí nebezpečí úprav nehrozí, ale může pomalu chátrat, neboť schválení oprav je složité a opravy drahé, a majitelé na ně, ať už schválně, nebo ne, nemají peníze.

Některé památky jsou opuštěné a postupně se rozpadají.



1. Kotelna - důl Prago I a III

Pokud nejsou na seznamu památek, tak jim hrozí zbourání, a pokud jsou, tak taky, ale až po určité době, když se rozpadnou moc a už se nedají opravit. Může se stát, že někdo má zájem o pozemek, na kterém památka stojí. Zařídí tedy zastavení výroby a čeká. Kulturní památka se nesmí zbourat, ale najít vhodné řešení rekonstrukce nebo revitalizace trvá dlouho, a dá se ještě protáhnout, takže památka je natolik zchátralá, že dle „znaleckého posudku“ je oprava nemožná. A může se bourat a stavět. Nebo stačí prostě nechat památku vyškrtnout ze seznamu. Peníze přece zmůžou všechno...

Je tedy důležité ohrožené památky zmapovat a včas najít vhodná řešení jejich záchrany a uvedení do druhého života. Následující příklady dokazují, že to jde: čistírna odpadních vod v Bubenči, dnes Ekotechnické muzeum; DOX, dříve továrna, dnes centrum moderního umění. Ale je třeba vybírat s rozvahou. Myslím, že to, co se stalo s První pražskou strojírnou – Rustonkou – není zrovna ideální. /viz foto 3/ Zbyla jen kotelná s komínem, která bude začleněna do „administrativně-obchodního centra“ a ve zbytku areálu je silnice. A podobně je to s přestavbami na byty, kanceláře atp. (např. ČKD ve Vysočanech). Sice se zachová, alespoň částečně, vnější vzhled, ale smysl místa se změní a genius loci může být necitlivými zásahy vážně narušen. Je ovšem nutno zdůraznit, že je to lepší než zbourání.

### Mezinárodní bienále industriální stopy

Největší akcí, která má pomoci najít citlivá řešení revitalizací, je Mezinárodní bienále industriální stopy. K jeho cílům patří představit úspěšně zachráněné industriální památky, uvést do povědomí veřejnosti památky ohrožené, zabránit jejich zničení a otevřít diskusi o jejich využití.

Oč přesně jde? O spoustu výstav, konferencí, performancí, dokumentů, přednášek, exkurzí a jiných akcí. Je tu propojeno mnoho žánrů a oblastí, uměleckých i technických, odborných i neoborných. Prezentují se zde nejrůznější projekty revitalizací, ty uskutečněné i ty ve stadiu nápadu.

Například výstava nazvaná Co jsme si zbořila, pořádaná ve staré kanalizační čistírně v Bubenči v rámci bienále, podala nejucelenější přehled sto třiceti industriálních památek, které v posledních deseti letech zmizely.



2. Kladno: vápenné pece

### Směrem k závěru

Podle mého názoru je nejlepším řešením citlivá revitalizace, kdy nový účel nějak souvisí s tím starým, nebo k němu má aspoň úctu, a do staveb je minimálně zasahováno, tj. jsou vyčištěny, mírně opraveny či alespoň zakonzervovány, u budov je třeba dodělána střecha. A využití? (Aby mě někdo nechtal za slovo, tak podotýkám, že tohle jsou jen příklady dobrého využití a že samozřejmě nejsou použitelné vždy.) Menší stavby, např. komíny a těžní věže, se mohou stát rozhlednami nebo monumentálními pomníky. Větší stavby mohou být využity jako muzeum, vždyť které jiné prostory by byly vhodnější. Zde si přirozeně můžeme nejlépe představit, jak to dříve fungovalo.

V tom je další důležitý význam industriálních památek, jsou to doklady naší minulosti. Připomínají nám dějiny, proto jsou to také vlastně památky. Je rozhodně lepší vidět takovou vápennou pec naživo, než o ní jen číst v učebnici. (Takto citlivě opravena a využita jako muzeum byla třeba vápenka v Třemošnici.) Případně v nich může být obnovena výroba. Nejde to vždy, některé podniky by ani neměly odbyt, ale nemožné to není. Příkladem za všechny je pivovar Svijany, kde se stále vaří kvalitní české pivo.

Takže přemýšlejte. V poslední době zmizelo až příliš mnoho industriálních památek!

Jan Bohuslav, sexta



3. Rustonka

# Absurdní básně Maxy Oskara

## MEDVÍDEK TĚKEL

Medvídek Těkel  
dusil se vděkem

Téhož rána zastihla jej  
příležitost náramného  
významu a značné síly  
vpsalo se to vhloub do něho

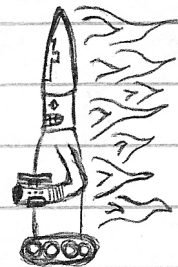
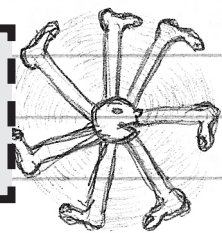
Leč na toho druhu zvykel  
věci nebyl milý medvěd  
pročež zaplavily mu leb  
pokory pocity ihned

Těž vděku, no samo sebou  
a jak jinak učiniti  
mohly průdušky zvířete  
nežli ohroziti žití

jeho tím, že zúžily se  
psychosoma nelítostné  
kéž to rozdýchá náš měďa  
nebodej, ó strachu ostne



Kdybch se byl býval narodil o sto let dříve  
Byl bych touhle dobou přesně o stovku let starší  
Pokud bych už tedy nebyl dávno býval umřel  
V takovém případě už bych byl mnoho let mrtvý



\*\*\*

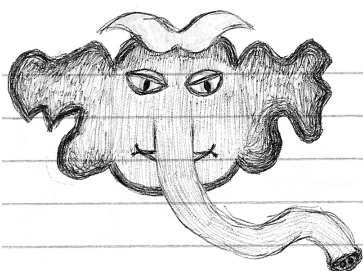
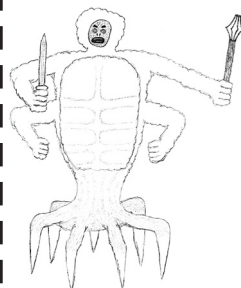
Řek jsem tuhle jedné krásné Francouzce  
„Bonžúr! Kamón titapel?“  
Smála se mi; proč, jsem nevěděl  
Bylo mi z toho tuze ouzce

\*\*\*

Spatřil jsem Němku s plavými vlasy  
Hrála si s ozubeným kolečkem  
Chvilí jsem ji sledoval a pak odešel  
V ústech mi zůstala divná pachuč

\*\*\*

Sedím na chladné kamenné zídce  
Za mými zády běhají zajáci  
Sedím a čekám na anglickou dívku  
Pročpak asi nepřichází?



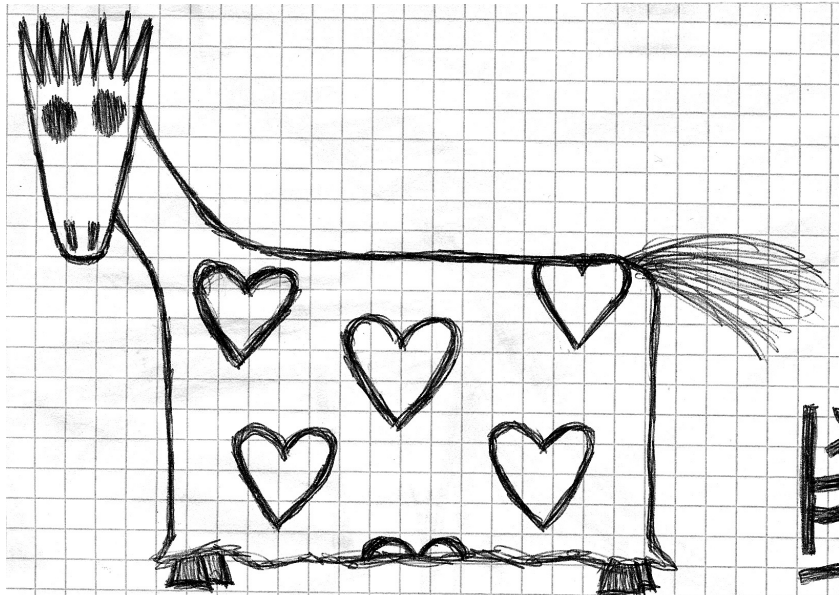
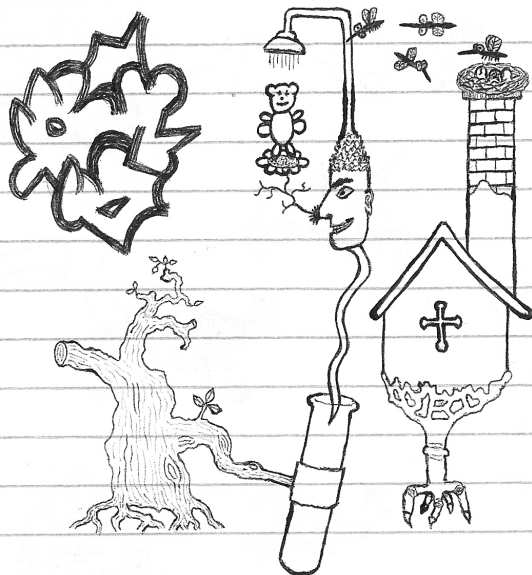
## KVERULANTI

Kverulanti kverulantský  
kverulují vostošest  
Nepřestanou kverulovat  
ani v noci – na mou čest!

Člověk se až musí divit  
že je to furt baví  
Zvláště když mysl veselá je,  
jak známo, půl zdraví!

## ROZHOVOR

„Pane Brunátnej!“  
„Ano paní Hudecká?“  
„Vám včera vyhořela stodola že jo?“  
„Jojo.“  
„A už víte, kdo je za to zodpovědněj?“  
„To kdybch věděl sakra... Já bych toho spratka přerazil!“  
„Nonono, co tak zhurta?“  
„Pardón, nechal jsem se trochu unést.“  
„No to bych řekla! Tak si na to dejte příště pozor.“  
„Dám, spolehněte se.“  
„Dáte si ještě kávu?“  
„No nejméně tři!“



## On a ona (Tandemová povídka)

Sedím s nohama na lavici, na počítači se mi stahuje další program a já přes okraj laptopu sleduju třídu. Přejedu pohledem několik peroucích se hovádek, až najdu to, co hledám. Právě vešla do třídy, na sobě žlutý tílko, fakt hezký, a krátkou sukni. Sakra, tý to ale sluší. Kouknul sem na svý ošoupaný kaťata, sepraný triko, v odrazu právě ztemnělý obrazovky mladickéj knírek, bedary, předkus. Do háje! Právě se bavila s tím idiotem z jejich diskopartičky, gelovaný vlasy, topík snad eště menší než ONA, femme fatale. Bože, tohle nemůže bejt normál, takovej kentusák jako já se zamiluje do takovýhle lvíce salónů.

Když jsem otvírala dveře do třídy, tak nějak zajímavě zavrvaly – znělo to skoro jako začátek jedny písničky od MUSE. Málem jsem si začala pobrukovat. Miluju rock. A miluju Emmeta, při tý baseballový scéně mu to hrozně slušelo. Asi jsem vážně měla jet na ten casting na roli Rosalie. Víím, že bych ho dostala. Dostanu vždycky všechno, co chci. Poznávací znak nás dokonalých.

Cestou na místo mě pozdravil Dan. Docela ujde, někdy spolu chodíme nakupovat boty. Ale jinak je s ním nuda, umí se bavit jenom o Enriqueovi a o Lady Gaga a vždycky mi odkýve všechno, co řeknu. A ten jeho oddanej pohled, co na mě pořád upírá, už mi taky leze na nervy. Profesor vešel do třídy a začal vykládat. Mělo to něco do činění s proudem, ale moc jsem ho neposlouchala, protože jsem musela řešit daleko důležitější problém – zlomil se mi nehet a k Annabell jdu až za týden. Sklonila jsem se ke kabelce a začala hledat pilníček, ale než jsem ho vyhrabala, už mi jeden podávala kamarádka. Polohlasem jsem jí poděkovala, ale profesor mě zřejmě slyšel a myslel si, že si povídáme. Beze slova ukázal někam na druhou stranu třídy. Dokonale mě tím vyšokoval, ještě nikdo si nedovolil mě přesadit. Nakonec jsem ale popadla kabelku a přešla k novému místu. A zůstala jsem zírat. Cože?

Ne že bych toho trapáka normálně poslouchal, ale když vyslovil JEJÍ jméno, zbystřil sem hned. To mě potěší! Šla přímo ke mně, sedla si s trochu šokovaným výrazem na věčně prázdný místo vedle mě a na fyzikáře se zamračila. Ahoj. Ahoj!!! Hned mě zahřálo u srdce.

O přestávce zůstala sedět

vedle mě... Jak se máš? Dobře? Dobře, mluvíme o ničem... ale co, aspoň že mluvíme. Mluví o svecjch problémech, že jí nevzali na nějaký kroužek pro začínající modelky... sou snad blbí, český modeling moh jít prudce nahoru. Stěžuje si na profesory, že jí zapisujou do třídnice, i když přijde jenom o minutku pozděj. Nojo, sou to hajzlové... počkej, brouku, ale já vim jak změnit data v elektronický třídnici. Hohó! No, koukáš co? Dobře, ještě to musím doladit, aspoň se tak budu tvářit, abys nebyla tak žhavá... Máš zejtra po škole čas? Jak to ze mě sakra vylezlo? Chtěl sem zejtra dohrát poslední level ty skvělý gamesky a navíc ona bude mít určitě buď rande nebo nějaký casting. O to víc mě udivuje, že suverénně řekne jasně, že ví vo nějaký čajovně, kam bychom mohli jít. Haluz! Člověče, ty nejsi k zahození, ty ty svoje drobný chybičky na kráse doženeš odvahou a umění man kompu...

A zejtra sme fakt šli do tý její čajky, dali si colu Zero a vodnici a ona zas zavedla řeč na ty její pozdní příchody a moji roli zachránce vod ředitelský důtky, po který by jí její snobský rodiče mohli stáhnout ze školy... vlastně bych si tím pomohl sám, bez ní by to tu stálo úplně za pendrek. Uvidíme. Snad to nebude úplně zadarmo.

Pořád jsem ještě v šoku z toho, co se stalo včera. Vždycky jsem si myslela, že lidi, co nebyli aspoň na jednom koncertu Madonny, jsou o úroveň pod zbytkem populace. A včera jsem strávila odpoledne s někým, kdo tam nejenže nebyl, ale kdo Madonnu ani nezná! A ještě neskutečnější na tom všem je, že to bylo docela fajn. Slíbil mi, že nějak začaruje třídnici, aby mi neházela tolik pozdních příchodů, kdyby mámu napadlo přijít mě zkontrolovat. Vůbec byl dost milej. Nikdy jsem si ho nijak moc nevyšimla, protože zdálky vypadá dost podivně. Ale při bližším ohledání je docela roztomilej. Asi byl chudáček dost nervózní, ale ani mi to nevadilo, protože povídal docela zajímavě o nějaký hře – ne, že bych chápala, o čem si to mele, ale byla docela příjemná změna poslouchat něco, co ani vzdáleně nesouviselo se současným popem.

A je to fakt kouzelník – už další den se povrtal v tý třídnici a všechny nepříjemný pravdy vymazal. Ze samý vděčnosti jsem mu navrhla, že můžem zas někam jít, třeba na kafe nebo tak. Vypadal, že

jsem ho dost příjemně zaskočila. Mno, uvidíme...

Sedím s nohama na lavici, na počítači se mi stahuje poslední cédko Prodigy, co mi ještě chybí, a koukám po třídě. Vidím, že Dana to taky vzalo. Přišel za mnou, normálně se dal do řeči. Prej, jestli s ní něco mám. To víš, že sem se mu vysmál, jasně že s ní něco mám, chlape, čuměl bys. A on jí to, zrádce, všecko vyslepičil, baba jedna. A ona, tehdy ještě drahá ona, mi to šla vytmavit. Nejdřív přišla, že prej je Dan její kámoš stejně jako já, že se mnou chodit vlastně nechce, vlastně ještě neviděla nic tak odpornýho, jako sem já. Že sem slizkej, že se mám jít zahrabat, nebyla moc milá. Nezmoh sem se na nic jinýho, než že sem jí chabě namítnul, co ta třídnice. A to mě dostalo, setřela mě jako nikdy nikoho. Že si můžu se třídnicí políbit, že to nepotřebuje, že jí stačí chodit s Danem. Aha, ona chodí s Danem, Dan tohle, Dan támhleto. Dan debil. A před tejdnem jí fyzikář napsal poslední osudovej příchod a adios. Předevčírem sem ji viděl asi naposledy, ani mi neřekla čau. Řekla jenom všem, že sem jí přidal z pomsty pozdní příchody, dokonce to mrcha jedna řekla i před profesorem, kterej poslal Jardu mi prohledat cookies a našel tam, že sem mazal pozdní příchody. Pic ho, podmínka, ale ještě sem se tu udržel, na rozdíl od tý krávy. Její blbost. Sedím zase sám v zadní lavici, nohy na stole, stahuju nový cheaty na CS a je mi vlastně celkem dobře.

Alžběta Labusová, Tomáš Staněk,  
kvinta



## Perly sviní(m)

### Valášek

„Takže když půjdte do kina na nezávislý norský pornofilm, je to úplně stejné, jako když si přečtete matematickou ročenku z roku padesát šest.“

„Je, vy tam máte slupku od mandarinky? No to je skvělý! Já vám předvedu něco, co už asi neznáte. Máte někdo tužku jménem verzatilka? Báječný. Tak mi to sem podějte... Tak. A teď dobře dávejte pozor, ukážu vám něco, co za žádných okolností nikdy nesmíte dělat...“

„Jé, Terezo, vy máte céčka? Půjčíte mi je, ty jsem neměl v ruce snad dvacet let!“ (při pohledu na Terezu Stopkovou s řetězem z „céček“ na krku...)

### Arnot

(při sledování filmu Jan Hus z padesátých let:  
„Teda, to je hrůza, co? Ach ta církev...“

### Janichová

(na plátně fotka R. Šebrleho)

třída: „Hele, opičák!“

Janichová: Jakej opičák!?! To je Romča, prosím vás!

### Toegel

(při zkoušení před tabulí)

„Tak já vám teda napovím. Jsou tři druhy pohlavního rozmnožování hub. První je...“

V.Š.: „Náká o – o – oogamie. To sou jakože normálně ty buňky jako.“

„Aha. A co vám říká pojem somatogamie?“

V.Š.: „Nic.“

„V tom případě vám asi nic neříká ani gametangiogamie.“

V.Š.: „Gametang – gamet... Co?!“

„Tak to jsem si myslel.“

„Máro, kdybyste hledal tabuli, tak je před váma.“

### Roleček

Bez znalosti řeckého chrámu se gymnazista neobejde. To se pak nedivte, že vás šikanují támhle na Korábě, teda vás už asi ne, ale stejně, když vás teď někdo srazí někde z kopce, má na to oprávnění.

Jak praví staré turecké přísloví: hloupý jako počítač.

Chceš-li se bavit den, zbičuj se, chceš-li se bavit týden, ožeň se, a chceš-li se bavit celý život, nauč se sloupové řády.

## Oh la la - Le temps de Noël vient...

**Vous n'avez pas d'inspiration comment faire le Noël de cette année spécial? Il y a plusieurs types à la façon française.**

### La cuisine de Noël

#### Bûche de Noël

Gâteau:

1. 100 g de sucre
2. 100 g de farine
3. 5 oeufs
4. 1 sachet de sucre vanillé

Crème :

1. 100 g de sucre en morceaux
2. 1/2 tasse d'eau
3. 3 jaunes d'oeuf
4. 250 g de beurre doux
5. 100 g de chocolat noir
6. 2 ml d'extrait de café

Préparation: 90 mn

Cuisson: 10 mn

Repos: 0 mn

Temps total: 100 mn

#### Gâteau roulé

Mélanger 4 jaunes d'oeuf avec le sucre et le sucre vanillé au forme crémeux. Ajouter un oeuf entier et remuer la pâte. Ajouter peu à peu la farine et les blancs battus en neige au mélange.

Appliquer un papier pour cuisson, légèrement beurré, sur une plaque, et étaler la pâte.

Mettre à four chaud (200°C) pendant 10 minutes.

Sortir le gâteau, le mettre sur une surface froide, sans enlever le papier (idéal = plaque marbre), et le recouvrir d'un torchon.

#### Crème au beurre

Faire fondre le sucre dans l'eau sur feu pour obtenir un sirop. Verser lentement le sirop chaud sur les jaunes d'oeuf sans cesser de remuer avec un fouet jusqu'à complet refroidissement. Rajouter le beurre doux, et mélanger afin d'obtenir une crème. Partager la préparation en deux. Parfumer une moitié avec le café, l'autre avec le chocolat fondu dans un peu d'eau.

#### Montage

Retirer le papier du gâteau. Tartiner de crème au café, et rouler le tout dans le sens de la longueur. Egaliser les extrémités, qui serviront à confectionner des «noeuds». Recouvrir de crème au chocolat, rajouter les «noeuds», et imit-

er l'écorce à l'aide d'une fourchette tirée délicatement sur la longueur.

Merci à JOURNAL DES FEMMES,



**le recette dans ce magazine nous a inspirés beaucoup.**

#### Les Meilleurs Cadeaux Pour Noël

Trouver des idées originales et faire plaisir, c'est ce que nous voulons faire, quand nous achetons les cadeaux pour ceux que nous aimons. Et quels sont les cadeaux à la mode maintenant?

#### Les vêtements

Les écharpes, les gants, les bonnets – ils sont de style, jolis et vraiment français, en plus vous ne devez pas vous préoccuper avec la taille de votre ami...

#### Les accessoires

Montrez à vos amis que vous avez pensé à eux! Achetez des chaussettes de nuit, ils sont bien à la mode, il y a beaucoup de types et tout le monde aime dormir! Alors, en plus votre ami pensera, que vous le connaissez bien, et que vous savez bien ce qu'il aime faire J.

#### Les parfums

Par le parfum vous pouvez toujours réjouir vos partenaires. Les parfums existent en paquets - cadeaux, qui ont l'air luxueux, donc vous ne devez pas vous en préoccuper.

Štěpánka Pabiánová, sexta  
Wendy Hlásková, sexta

## Was ist passiert?

Die Ferien waren schön, ziemlich lang, aber dann mussten wir wieder in die Schule. Das Karussell fängt wieder an. Früh aufstehen, bis in die späte Nacht lernen und schwierige Aufgaben machen, sich jede 45 Minuten langweilen, langer Weg zur Schule mit dem öffentlichen Verkehr, auf Korab essen. Auch die Tage werden kürzer, als ob sie die Schüler quälen möchten. Wir stehen in der Nacht auf und die Sterne leuchten uns auf den Weg, wenn wir nach Hause gehen.

Na ja, wir müssen es überleben.

Picknick – Klaus und Black Sabbath. Eine Schülerin aus der Sekunda hat fünf tausend Kronen gewonnen. Architektur – Bier im Pinkas Gasthof.

Neue Primaner sind gekommen. Sie haben lange und interessante Namen, wie Anastazie ...

Sie sind so klein und niedlich und freundlich.

Quinta hat einen neuen Lateinlehrer bekommen. Und jetzt wird es ganz schwer eine gute Note zu bekommen.

Unsere Schule ist auf Rhodos geflogen. Die ganze Schule beim Meer. Warmer Rhodos, kaltes Prag. Über 200 schwarze Punkte, über 10 Klassenverweise. Das Meer ist salzig. P.H. hat Haifische gesehen. M.M. hat einen lebendigen Fisch verschluckt. Anderer M.M. hat etwas ganz anderes getrunken. A.E. hat die Angelrute gebrochen. D.P. hat irrtümlich einen Fisch gefangen. Frappe ist fantastisch. Die Krake ist weggeschwommen. D.B. hat P.H. in den Sand eingegraben. K.H. war die Retterin.

Die Präsentation von Professor Fantys hat niemand begriffen, obwohl es sehr leicht

war. Wir haben 12 000 Kronen bezahlt. In der finanziellen Krise ist es super.

Rauchen absolut verboten, nur bei dem Hund ging es. Die Terrassen sind gefährlich gewesen, die Musik von Frau Bidlakova war auch tödlich. Fische in Flaschen, Flaschen im Wasser. Lucien war in drei Präsentationen. Zeus Supermarkt mit einem Holzfalus. Frau Dobby war nicht nett, Pommes waren sehr nett. Frau Glogrova – glückliches Kind und Leichen.

Zurück in Prag – nur fünf Grad. Hallo, wir sind Primaner und möchten alle kennenlernen.

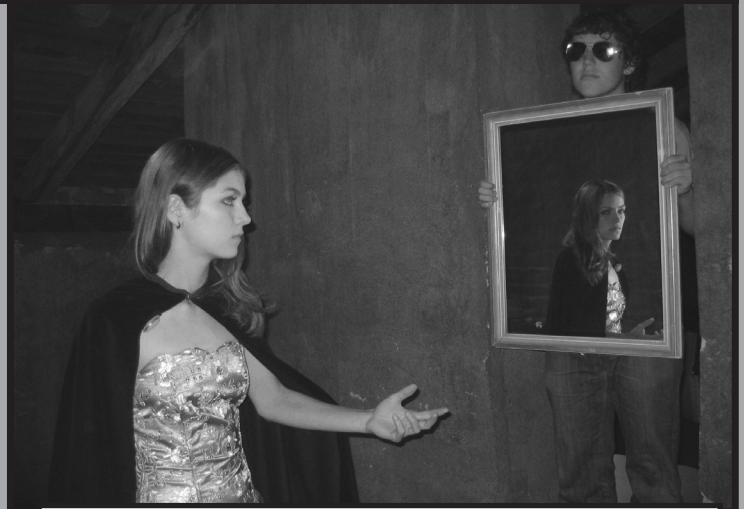
Tanzschule Plaminek – haben die Herren Hilfsmittel aufgesessen?

kvinta

## DIE SCHNEEWITTCHEN

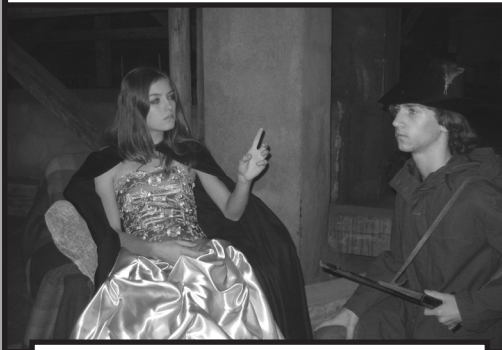


Es war einmal eine Burg, wo eine böse Hexe mit einem Zauberspiegel wohnte.



„Spiegel, Spiegel an der Wand, wer ist die Schönste in dem Land?“

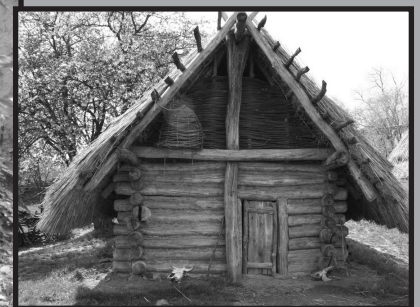
„Schneewittchen!“



„Mein Jäger, bring Schneewittchen in den Wald und töte es! Ich bin dann die Schönste im Land.“



„Ich erschieße dich nicht, aber du darfst nicht mehr zurück.“



„Was für ein schönes Häuschen! Wer wohnt hier?“



„Ich bin so müde und hier sind die Bettchen. Na schön!“



„Wer bist du?“  
„Ich bin das Schneewittchen.“  
„Na gut, du kannst mit uns leben.“



„Schneewittchen ist nicht tot. Ich muss es selbst machen!“



„Dieser Apfel ist ökologisch und du musst ihn probieren.“  
„Jaja, ich mag alles öko.“




KINDER, ÖKO IST GIFTIG!



„Darf ich ihnen helfen oder einen guten Rat geben?“





P.S.: Nezapomeňte přijít  
na Oscarový večer 19. února  
v Arše, více se brzo dozvíte.  
Vaše Oktáva

